

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρθεῖν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπερσιέας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περιοδὸς Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαρτίου 1897

Ἔτος 49^{ον}.—Ἀριθ. 11—12

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΕΩΣ

ΑΥΤΑΣ τὰς ἡμέρας ὑπέφερα ἀπὸ μίαν φρικτὴν νευραλ-
γίαν. Δὲν ἤξεύρετε τί βάσανον ποῦ εἶνε καὶ σας εὐχο-
μαι, παιδιὰ μου, νὰ μὴ τὸ μάθετε ποτέ. Ἀλλὰ γὰρ φαν-
τασθῆτε! Νὰ κάθεσθε ἡσυχὰ εἰς τὸ γραφεῖόν σας· ἐξα-
φνα νάνοιγῃ ἡ μία θύρα καὶ νὰ ἐμβαίνει ὁ κύρ' Ἀνανίας·
συγχρόνως νάνοιγῃ ἡ ἄλλη καὶ νὰ παρουσιάζεται ἡ κυ-
ρία Ἀγάπη· νάφινουν καὶ τὰς δύο θύρας ἀνοικτάς, —
μὲ τὴν ὡραίαν πρόφασιν ὅτι θὰ ἐξέλθουν εὐθὺς! — νὰ
σχηματίζεται ρεῦμα, νὰ σας προσβάλλῃ ἀμέσως, νὰ κρυ-
λογῆτε καὶ (ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζουν τὰ παράξενα), ἀντὶ νὰ
συναχώνεσθε, ἢ νὰ παθαίνετε βήχαν, ἢ νὰ πλευριτώνετε,
ἢ νὰ πεθαίνετε τελοςπάντων, — νὰ ξημερώνεσθε μὲ μίαν
γενικὴν ἀτονίαν καὶ μὲ μίαν ἐνόχλησιν εἰς τὸ ἓνα μά-
γουλον, κοντὰ εἰς τὸ μάτι, καὶ ἡ ἐνόχλησις αὕτῃ νὰ
γίνεται βαθμυδὸν πόνος, νὰ ἐπεκτείνεται εἰς ὅλον τὸ ἡ-
μισυ τοῦ κρανίου καὶ νὰ σας κρατῇ, νὰ σας σφίγγῃ σὺν
ἑνῷ χερί ἐπίμονον καὶ σκληρόν... Καὶ ἡ κατάστασις αὕτῃ

νά διαρκή ὥρας δλοκλήρους, τί λέγω; ἡμερονύκτια δλόκληρα, χωρίς διάλειμμα, χωρίς ἀνασασμόν . . . Ποῦ ὕπνος! ποῦ φαγητόν! ποῦ διασκεδάσεις! καί τὸ χειρότερον, ποῦ ἐργασία! . . . Ἡ ζωὴ σας καταπνέει βασιανστήριον καὶ νὰ μὴν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κάμετε οὔτε ἓνα ἱατρικὸν συμβούλιον! Ὁ ἄλλος θὰ σας εἰπῇ ἀμέσως ὅτι κάμνετε φασαρίαν διὰ φύλλον πῆδημα καὶ ὅτι μία νευραλγία οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον . . . Τὸ κάτω-κάτω τῆς Γραφῆς, τὸ ἱατρικὸν συμβούλιον ἡμπορεῖ νάποφασίσῃ (ποὺς ξέρει) καμμίαν ἐγγείρησιν. Καὶ τότε τί γίνεται, σὰς παρακαλῶ; Ὅταν τοῦ πονῆ κανενὸς ἓνα δόντι, ἡμπορεῖ νάποφασίσῃ νὰ χάσῃ ἓνα δόντι· ἀλλὰ ὅταν τοῦ πονῇ τὸ μισὸ κεφάλι; . . . ἔ; πῶς;

Ὡ ἀθάνατε Μαρκήσιε τῆς Γαλόσσας! σὺ ποῦ ἔσωσες ἀπὸ τὴν καταστροφὴν καὶ αὐτὸν τὸν Γιαννάκη Σωππάρ! Σὺ ἔπρεπε νὰ εἶσαι τώρα ἐδῶ! Εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ τὸν Ἀνανίαν καὶ τὴν Ἀγάπην θὰ ἐμάνθανες—ὦ, εἶχες πολλοὺς τρόπους σὺ, — νὰ κλείουν ἀμέσως τὴν θύραν τοῦ γραφείου μου, καὶ εἰς ἐμέ θὰ ἐδίδες ὀλίγον ἀπὸ τὸ περίφημον ἐκείνο Ἐλιξίριον τοῦ Μαθουσαλά, τὸ ὅποιον εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἱατρύει καὶ αὐτοὺς τοὺς ὕγιεις! . . .

Ἀλλ' ὁ Μαρκήσιος εἶνε ἄπῳν, ἡ δὲ νευραλγία παροῦσα. Τί νὰ κάμω; Ἄς ἐρωτήσω τὴν Μάρθαν· εἶνε γραία καὶ πολὺπειρος καὶ κάτι θὰ ἤξεύρῃ νὰ μου εἰπῇ.

Κτυπῶ τὸ κουδούνι, τὴν φωνάζω . . . οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις. Στέλλω νὰ τὴν ζητήσουν . . . δὲν τὴν εὐρίσκουν πουθενά. Χάνω τὴν ὑπομονήν—καὶ ἄμα ἔχῃ κανεὶς νευραλγίαν, ξεύρετε, δὲν εἶνε πολὺ ὑπομονητικός, —καὶ τρέχω εἰς ἀναζήτησίν της. Μετὰ πολ-

λά, τὴν εὐρίσκω κλεισμένην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀνανία καὶ ἐν καταστάσει ἐκστάσεως κυριολεκτικῶς, ἐνώπιον σωροῦ, εἰς σχῆμα πυραμίδος, ὅλα ἀπὸ ἐπιστολάς, ὁ ὅποιος ἡγείρετο πανύψηλος ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ψυχογυιοῦ μου. Ἡ ἀγαθὴ οἰκονόμος τὰ εἶχε χάσῃ συγχρόνως δὲ φαίνεται ὅτι εἶχε χάσῃ καὶ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, διότι εἰς κάθε μου ἐρώτησιν, ἀπῆντα μόνον, ἀνατείνουσα τὰς χεῖρας:

— Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ! . . . πῶ, πῶ, πῶ, πῶ! . . .

Δὲν εἶχα καμμίαν ὀρεξίν διὰ γέλια καὶ εἶπα αὐστηρῶς:

— Τί εἶνε αὐτά; θὰ μιλήσῃς ἐπὶ τέλους; Εἶνε τὰ γράμματα τῆς Τετάρτης Κυριακῆς;

— Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ! . . . ἔκαμε πάλιν ἡ Μάρθα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Ἀνανίας καὶ κλείσας—ὦ, ἀνωφελῶς τώρα πλέον!—τὴν θύραν, ἀπῆντησεν

εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, παρῶδῶν τοὺς περιφήμους λόγους τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος:

— Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Πυρμίδος ταύτης, τεσσαράκοντα δεκάδες ἀπαντήσεων, σὰς θεωροῦσι καὶ σὰς περιμένουν!

Σὰς βεβαιῶ ὅτι οὔτε μὲ αὐτὰ ἐγέλασα! Ἀπεναντίας ἡ ἀπρόοπτος ἐμφάνισις τῆς Τετάρτης Κυριακῆς μ' ἔκαμε ἀκόμη πλέον δύσθυμον:

— Ὁ καιρὸς πλησιάζει, εἶπα, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πότε θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ Κυριακὴ. Ἀναθεματισμένη νευραλγία! . .

— Ἐγώ, κυρία Διάπλασις, εἶπεν ὁ Ἀνανίας, κατατάσσω τώρα τὰς ἐπιστολάς εἰς σωροὺς, κατὰ τὸ συνήθες. Σὲ ὀλίγην ὥραν τελειώνει καὶ αὐτὴ ἡ ἐργασία καὶ ἂν ἠθέλατε . . .

— Οὐ! ἄφησέ με καὶ σὺ μὲ τοὺς σωροὺς σου καὶ μὲ τὰς πυραμίδας σου! (ὁ Ἀνανίας ὑπεχώρησεν ἐντρομος, ἀφῆσας ὀριστικῶς τὸ ὕψος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.) — Γιὰ πέ μου, Μάρθα, ἂν συνῆλθες ἀπὸ τὴν ἐκστάσιν: ξεύρεις κανένα γιαντρικὸ γιὰ τὴ νευραλγία;

Ἡ Μάρθα ἤρχισε νὰ συνέρχεται. Εἰς τοῦτο δὲ συνέτεινε καὶ ἡ εἰς τὸ δωμάτιον εἰσόδος τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἐλπίδος, τῆς Καλῆς, καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τοῦ Ἀνανία. Καὶ ἀπαξ τὸ δωμάτιον ἐγένισεν ἀπὸ παιδιὰ καὶ ἀπὸ θόρυβον, ἦτο κάπως δύσκολον νὰ ἐξακολουθήσῃ κανεὶς νὰ μένῃ ἐκστατικός, ὡς ἂν ἦτο μόνος καὶ ἡσυχος.

— Ναί, κυρία μου, ξεύρω . . . εἶπεν ἡ Μάρθα· ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε . . . σταθῆτε νὰ ἐνθυμηθῶ . . . αὐτὸς ὁ σωρὸς μὲ παραζάλισε . . . Μὰ τί σωρὸς ἀλήθεια! πῶ! πῶ! πῶ! ἀτελείωτος . . . Παιδιὲ δὲν ἔμεινε πού νὰ μὴ στείλῃ αὐτὴ τὴ φορά . . . Ἄ, γιὰ τὴ νευραλγία εἶπατε; Μὰ ξεύρω κ' ἐγώ . . .

— Κυρία Διάπλασις, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ πάρετε λιγάκι κινίνο! διέκοψε μὲ ζωηρότητα ἡ Ἀγάπη.

— Ὅχι! ὄχι! νὰ πάρετε καλλίτερα ἓναν καφέ πολὺ δυνατό! εἶπεν ἡ Ἐλπίς.

— Ἐγὼ λέγω, νὰ πέσετε καλλίτερα εἰς τὸ κρεβάτι σας καὶ νὰ ζεσταθῆτε! ἐφώνησεν ἡ Ἀρετή.

— Ὅχι! κρὺο νερό ὠφελεῖ! ἀντέτεινεν ἡ Καλὴ . . .

— Νὰ καπνισθῆτε μὲ Ὑψωμένο Βασιλικό!

— Νὰ λειφθῆτε μὲ ζεστὸ λάδι!

— Καὶ ὕστερα νὰ βάλετε ἀπάνω μπαμπάκι!

— Κ' ἓνα σιναπισμό!

Ἐπὶ τέλους ἐχαμυγέλασα . . . Τὰ κοριτσάκια ποῦ ἐνόμισαν χρέος τῶν νὰ μου εἰποῦν ἀπὸ ἓν ἱατρικόν, τὰ

μικρότερα μάλιστα ποῦ ἔπαιζαν ρόλον καθαυτὸ παπαγάλου,—μ' ἐφαιδρυναν ὀλίγον . . . Ἐπὶ τέλους ἐνεθυμήθη τὸ ἱατρικόν της καὶ ἡ Μάρθα:

— Ξεύρετε τί νὰ κάμετε, κυρία; ἤρχισε.

— Ἀγκινάρες μὲ κουκκιά! διέκοψε θριαμβευτικῶς ἡ Φιφή, ἡ μικρότερα ἀδελφὴ τοῦ Ἀνανία. Ὅσοι δ' ἐρωτᾶτε τί σχέσιν ἔχουν αἱ ἀγκινάρες μὲ τὴν νευραλγίαν, μάθετε ὅτι τὸ κοριτσάκι ἐνόμισεν ὅτι κάμνομεν συμβούλιον περὶ φαγητοῦ καὶ ἀφ' οὗ ἐσκέφθη καλὰ, ἐπέταξε κ' ἐκείνο τὴν γνώμην του—εἶδατε δὲ εἰς πόσῳ κατάλληλον στιγμὴν!

Ἡ εὐθυμία ἦτο πλέον γενική. Τοῦλάχιστον τὰ τρία τέταρτα τῆς συνήθους εὐδιαθεσίας μου ἐπανῆλθον. Πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησα τὴν νευραλγίαν. Ἐν τούτοις ἡ Μάρθα ἐξηκολούθησε: — Νά, τί νὰ κάμετε, κυρία. Νὰ κόψετε λεμόνια, νὰ βάλετε ἐπάνω καφέ καὶ νὰ τα δέσετε σφικτὰ γύρω—γύρω ἔξτὸ κεφάλι σας. Σὰς βεβαιῶ, κυρία μου, ὅτι εἶνε ἓνα κ' ἓνα!

— Ἐνα κ' ἓνα κάμνει δύο, εἶπε τότε ὁ Ἀνανίας, προχωρῶν μὲ κάποιαν συστολήν. Ἄν ἡ κυρία Διάπλασις ἤρῳτα κ' ἐμέ, εἶχα νὰ της εἰπῶ ἓνα ἱατρικόν πολὺ βεβαιότερον . . .

— Λέγε, Ἀνανία.

— Ἰδοῦ, κυρία μου. Νὰ περιορισθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει ρεύματα . . . Σταθῆτε, δὲν ἐτελείωσα . . . Κατόπι νὰ πάρετε αὐτὰ τὰ γράμματα, νὰ τα διαβάσετε ὅλα, καὶ . . .

— Καὶ; . . .

— Καὶ θὰ γίνετε καλὰ ἀμέσως. Σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶνε τόσο εὐμορφα, τόσο διασκεδαστικά, τόσο ἐξυπνα, τόσο ἀστεῖα! σὰς βεβαιῶ ὅτι θὰ γελάσετε καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε τόσο πολὺ, ὥστε θὰ σας περάσῃ καὶ ἡ νευραλγία καὶ ὅλα. Καὶ μάλιστα θὰ κάμετε τόσην διάθεσιν, ὥστε θὰ γράψετε ἀμέσως τὴν Κρίσιν τῆς Τετάρτης Κυριακῆς.

Σὰς εἶπα ὅτι εἶχε μεταβληθῇ ἡ διάθεσίς μου ἀπὸ τὴν προηγούμενην σκηνήν. Ἐπειτα ὁ ψυχογυῖός μου ὠμιλοῦσε μὲ τόσην πεποιθισίν, ἐφαίνετο τόσο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπιστολῶν σας, ὥστε μ' ἐπέισε νὰ παραδεχθῶ τὸ ἱατρικόν του, ὡς τὸ ἀπλούστερον καὶ ἀσφαλέςτερον.

Καὶ ἰδοῦ πῶς,—χωρὶς νὰ σας τὰ πολυλογῶ περισσότερον,—μὲ βλέπετε σήμερον ὄχι εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀλλ' εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔχουσιν ὡς μόνον ζωντανὴν συντροφίαν τὴν Πίσσαν. Ἀντὶ δὲ νὰ φορῶ στέμμα ἀπὸ συναπισμούς ἢ λεμόνια, περιστοιχίζομαι—ποία διαφορά!—ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς τῶν μικρῶν μου φίλων. Ἡ νευραλγία μου ἀνῆκει πλέον εἰς τὸ παρελθόν. Ἐνα κ' ἓνα κάμνει δύο!

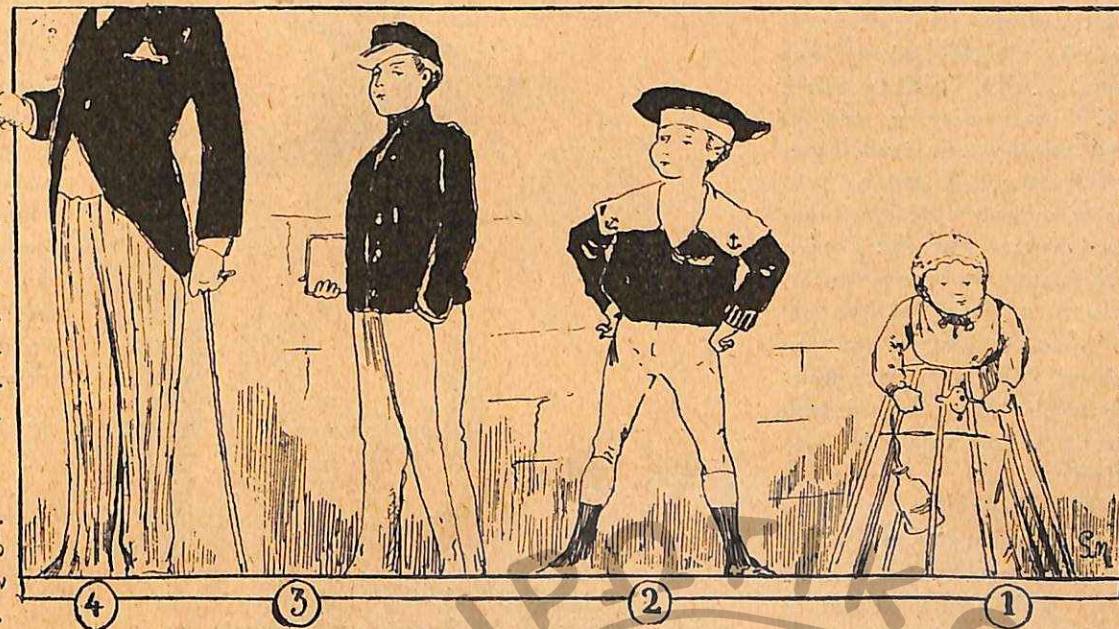
Σὰς εἶχα δώσῃ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: «Ποία ἡλικία σὰς ἀρέσει περισσότερο καὶ διατί;»

Αἱ γνώμαι εἶνε πολὺ διηρημέναι καὶ ἀποτελοῦν ἀληθῆ κυκεῶνα. Εἶνε δὲ ζήτημα ἂν δὲν θὰ ἠῤῥανον οἱ πόνοι μου, ἂν ὁ προνοητικὸς Ἀνανίας δὲν εἶχε φροντίσῃ νὰ μου κατατάξῃ καὶ πάλιν τὰς ἐπιστολάς εἰς σωροὺς ὁμοειδεῖς, πράγμα τὸ ὅποιον μὲ διευκολύνει πολὺ εἰς τὴν κρίσιν. Ὅλον λοιπὸν τὸ πλῆθος τῶν ἐπιστολῶν σας διηρέθη εἰς ἑξ σωροὺς ἢ δέσμας, ἐφ' ἐκάστης τῶν ὁποίων ὁ Ἀνανίας εἶχεν ἐπιγράψῃ τὰ ἐξῆς:

- Α' σωρὸς: Βρεφικὴ Ἠλικία.
- Β' σωρὸς: Παιδικὴ Ἠλικία.
- Γ' σωρὸς: Ἐφηβικὴ καὶ Νεανικὴ Ἠλικία.
- Δ' σωρὸς: Γεροντικὴ Ἠλικία.
- Ε' σωρὸς: Ἡ παροῦσα Ἠλικία.

«Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ!» (Σελ. 82, στήλ. α').

«Ἡμπορεῖτε νὰ ἐκλέξετε.» (Σελ. 86, στήλ. α').

ΣΤ' σωρὸς: Ἀδρίστος Ἠλικία.

Ὁ πρῶτος σωρὸς (Βρεφικὴ Ἠλικία) ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰκοσι περίπου ἐπιστολάς: θὰ περιορισθῶ ὁμῶς, κατὰ τὸ συνήθες, εἰς τὸ ναναφέρω μόνον τὰς καλλιτέρας: Ὁ Δὸν Κιχώτης, μετὰ τὴν εξέτασιν ὅλων τῶν ἡλικιῶν, προτιμᾷ τὴν βρεφικὴν διότι «μόνη αὕτη ἔχει πλείστας ἡδονὰς καὶ οὐδεμίαν λύπην» τὸ μόνον δὲ παράπονόν του εἶνε «ὅτι φεύγει σὺν ἀστραπῇ καὶ αὕτη καὶ ἀφίνει μόνον ἀναμνήσεις τινάς, ὅπως ὁ δύνων ἥλιος ἀφίνει χρυσὰς τινὰς ἀκτῖνας.» Τί νὰ εἰπῶ τώρα; Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν βρεφικὴν μου ἡλικίαν. Ἐξεύρω ὁμῶς, ὅπως ὅλοι, ὅτι τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς τῶν, τὰ βρέφη κλαίου. Ἠλικία δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν, οὕτως ἢ ἄλλως, χύνει κανεὶς τόσα δάκρυα, δὲν ἡμπορεῖ βέβαια νὰ εἶνε ἡ εὐτυχέστερα.

Ὁ Κορυδαλὸς πάλιν τὴν προτιμᾷ, διότι «κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ὁ ἄνθρωπος εἶνε καθαρὸς ἀμαρτημάτων.» Ναί· ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἡλικίαι, διὰ τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ τὸ ἴδιον. Διὰ τὴν ἀμαρτίαν δὲν ὑπάρχει ὠρισμένη ἡλικία. Εἰς πᾶσαν ἡλικίαν ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ μὴ ἀμαρτάνῃ. Ἡ ἀγνότης δ' ἐκείνου, ὁ ὅποιος μόνον ὡς ἐκ

της ηλικίας του δεν ήμπορεί να πράξει τι κακόν, σ'α βεβαιώ ότι δεν έχει μεγάλην αξίαν και βαρύτητα.

Ἡ Κορυφή της Καλλιθέας μακαρίζει τὸ νήπιον διότι «δὲν αἰσθάνεται τίποτε, καὶ πταῖσμα ἐάν κάμη, τοῦ το συγχωρῶν.» Ἀγαπητὴ Κορυφή της Καλλιθέας, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, εἶδες, ὑπέφερα ἀπὸ νευραλγίαν· ἀλλὰ καὶ τότε ἂν ἀνεγίνωσκα τὴν ἐπιστολήν σου, πάλιν δὲν θὰ παρεδεχόμην ὅτι ἡ ἀναισθησία εἶνε τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς εὐτυχίας. Ἐπειτα διατὶ νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχής, μόνον ὅταν τῷ συγχωρῶν τὰ πταίσματά του; Ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῶν ἄλλων δικαιοσύνη, δηλαδὴ ἡ ἀναλόγως τῶν ἔργων του ἀμοιβή· ἡ τιμωρία, εἶνε διὰ τὸν καλὸν καὶ εὐσυνείδητον πολὺ ἀνωτέρα εὐτυχία.

Ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ προσθέτει εἰς αὐτὰ ἓνα λόγον πολὺ τρυφερόν. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, λέγει, ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐρίσκηται διαρκῶς πλησίον τῶν γονέων του. . . Ὡ, εἶμαι βεβαία ὅτι τοὺς γονεῖς της καὶ ὅχι τὴν κούνιαν της ἐπεθύμησεν ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ· μόνον δὲ διὰ νὰ τοὺς ἔχη διαρκῶς πλησίον της, θὰ ἔκαμνε τὴν θυσίαν νὰ γίνῃ πάλιν βρέφος, τὸ ὅποιον ἀδὲν ἔχει νὰ σκεφθῇ τίποτε» πρᾶγμα βεβαία ἀνάξιον λογικοῦ πλάσματος! Ἀλλὰ ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς τόσο πολὺ τοὺς γονεῖς του. . .

Ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου ψάλλει τὸν ἀναβαλλόμενον ὄλων τῶν ἡλικιῶν. Τὰ λέγει πολὺ νόστιμα καὶ εἰς πολλὰ μέρη μ' ἔκαμε κ' ἐγέλασα· εἰς τὸ τέλος ὅμως σοβαρεύεται πολὺ καὶ μὰς διαβεβαίω, ὅτι ἐντὸς τῶν ἀγκαλιῶν τῆς μητρὸς του εὐρίσκητο «εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ἀθωότητα τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ διατηρήσῃ, ἄνω τῶν δέκα ἐτῶν.» Εἶσαι πολὺ βεβαίος, Καρχαρία τοῦ Φαλήρου;

Ἀφίνω τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια, χωρὶς τίποτε ἰδιαίτερον, καὶ ἀνοίγω τὸν δευτερόν σωρόν. Ἰδοὺ ἡ Παιδικὴ Ἡλικία, ἡ πολυθέλητος καὶ πολυῦμνητος! Πόσοι τὴν προτιμοῦν αὐτήν! Ὁ Μούρτζουφλος ἐν πρώτοις μὰς βεβαίω ὅτι τὸ παιδίον οὔτε θάσσανα ἔχει οὔτε λύπας (δὲν το πιστεύω!) ὅτι ζῇ διαρκῶς ὡς ἐν ὄνειρῳ (αὐτὴ ἡ φράσις εἶνε κάπως χαρακτηριστικὴ) καὶ ὅτι ὅλα τὰ βλέπει ρόδινα (ἄρά γε καὶ τὸν μαυροπίνακα, φίλτατε Μούρτζουφλε;) — Ὁ Σοφὸς Πιττακὸς ἀγαπᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, διότι ἀγαπᾷ τὸ Σχολεῖον· δὲν πιστεύει δὲ νὰ ὑπάρχῃ καλλιτέρον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ λαμβάνῃ ἄριστα εἰς ὅλα τὰ μαθήματα· (εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου, Σοφὲ Πιττακέ, φθάνει νὰ εἶνε εὐλικρινής.) — Ἡ Ἀπτερος Νίκη φρονεῖ ὅτι ἀκατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν βασιλεύει ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀγνότης καὶ εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὴν καρδίαν. — Ἡ Μήδεια εἰς τὸ ρόδινα τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ, προσθέτει καὶ τὸ ἀνθηρά. — Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε ὁ

«Τὸ βράδυ μοῦ ἐφοροῦσαν ἕνα μεγάλο-μεγάλο νυκτικόν.» (Σελ. 86.)

Ἀετὸς τῶν Ὁρέων, (προσθέτων, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅτι ὅλαι αἱ ἡλικίαι ἔχουν τὰ καλὰ τῶν καὶ τὰ κακά τῶν) ἡ Εὐπλόκαμος Νύμφη, ἡ Ἀγνωστος Τρελή, (ἔγινε τέλος πάντων γνωστὴ καὶ φρόνιμη;) ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας (μὲ τὴν ἐξῆς ὥραιαν φράσιν: «Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ δάκρυα τοῦ παιδίου, μεταβάλλονται ἀμέσως εἰς γέλια τρελλά») ἡ Χρυσὴ Πεταλούδα, ἡ Αἰκατερίνη Κοτζάλη, ἡ Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, ἡ Χρυσὴ Μέλισσα, ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, ἡ Δέα, ὁ Αἰθριος Οὐρανός, ἡ Χρυσόκερως Ἐλαφος, ἡ Κερκυραϊκὴ Μέλισσα, ἡ Γενναία Ἑλληνίς, ἡ Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν, κτλ. κτλ.

Ὁ Χιονισμένος Τυμφορητὸς δὲν ὁμιλεῖ διόλου περὶ εὐτυχῶς παιδικῆς ἀκηδίας· ἀπεναντίας τὴν παιδικὴν ἡλικίαν φαίνεται ὅτι τὴν θεωρεῖ πλέον κοπιώδη καὶ ἀπὸ τὴν ἀνδρικήν· ἴσα-ἴσα δὲ δι' αὐτὸ τοῦ ἀρέσει, διότι ἀτότε μαθάνει γράμματα, τότε μορφοῦται, τότε πλάττει χαρακτῆρα, ἵνα ὅταν μεγάλωσῃ, φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τοὺς γονεῖς του. Αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ ὄνειρον του. Βεβαίως δὲν χρειάζεται νὰ εἶνε κανεὶς ὀνειροκρίτης, διὰ νὰ προεικασθῇ πόσον θὰ εἶνε εὐτυχὲς τὸ μέλλον τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον ἔχει τοιοῦτον ὄνειρον!

Τὸ ἔχει καὶ ὁ Καλλικάντζαρος καὶ δι' αὐτὸ ἀγαπᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. «Ἀλλ' ὅταν ἡ ἡλικία αὕτη παρέλθῃ—προσθέτει,—τὰ πάντα μαραίνονται, αἱ ἐλπίδες καὶ

τὰ ὄνειρα διαψεύδονται, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει πλέον νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν βίον, ὡς ναυγὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης.» Διατὶ τόση ἀπαισιοδοξία, Καλλικάντζαρε; Μ' ἔκαμες κ' ἐτρόμαξα! Ἀνθρώπος τῆς ἡλικίας σου, δὲν πρέπει νὰ φοβῆται τὸ μέλλον. Ἐρώτησε τοὺς μεγάλητέρους νὰ σου εἰποῦν: ὅταν αἱ ἐλπίδες εἶνε βάσιμοι, ὅταν δηλαδὴ ἐργάζεται κανεὶς διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρά του, κίνδυνος μαρasmus καὶ διαψεύσεως δὲν ὑπάρχει!

Πολὺ πλέον αἰσιόδοξος μοῦ φαίνεται ὁ φίλος μου Μ. Κουρούκλης. Ναὶ μὲν ἀμφιβάλλει καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ μέλλοντός του, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία του προέρχεται μᾶλλον ἀπὸ μετριοφροσύνην. «. . . Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν—γράφει—ὁ ἄνθρωπος, εἰς οἰανδήποτε θέσιν καὶ ἂν εὐρίσκηται, ἔστω καὶ κακὴν, εἶνε πάντοτε χαρούμενος, ἐξαιρουμένων ὀλίγων στιγμῶν· ἐν ᾧ εἰς ἄλλας ἡλικίας βλέπω τοὺς ἀνθρώπους συχνὰ σκεπτικούς καὶ μελαγχολικούς. Πόσον ὥραία ἡ ἡλικία, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομαι τώρα, πόσον ὥραία πρᾶγματα συλλογίζομαι· τίς εἶδεν ἂν θὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ χρυσὰ ὄνειρά μου! . . . διότι ὀνειρεύομαι νὰ γίνω ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα (πολλὴ ὑψηλοφροσύνη ὅμως αὕτη!) ὀνειρεύομαι νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς τοὺς γο-

νεῖς μου· καὶ ὅταν γίνω μεγάλος, νὰ ἔλθω εἰς τὸ γραφεῖόν σου νὰ σ' εὐχαριστήσω, ὅτι καὶ σὺ μ' ἐδόθησες νὰ γίνω καλός. . . » Ὡ, πόσον μὲ συγκινοῦν οἱ λόγοι σου, μικρὲ μου φίλε! Εἶθε νὰ με ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σε ἴδω μίαν ἡμέραν ὅπως ὀνειρεύεσαι καὶ ὀνειρεύομαι! . . .

Ὁ Πεινασμένος Λύκος, προτιμᾷ καὶ αὐτὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, κάμων τὴν ἐξῆς παρατήρησιν: «Ἄν ἡ οἰκογένεια εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκει ὁ παῖς, εὐτυχὲς οὔσα, γίνῃ κατόπι δυστυχὲς, ὁ παῖς δὲν ἐννοεῖ τὴν δυστυχίαν.» Ὅχι πάντοτε, Πεινασμένε Λύκε! Εἶδα παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἠσθάνθησαν τὴν μεταβολὴν τῆς τύχης περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν.

Κατὰ τὸν Ληστὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, ἡ μόνη μέριμνα τοῦ παιδίου εἶνε νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ (γάλα βέβαια!) καὶ νὰ διασκεδάζῃ. Ἀμέσως ὅμως συνέρχεται καὶ προσθέτει: «Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἐλησμόνησα κάτι τι: (πολὺ σπουδαῖον, φίλε μου!) τὰ μαθήματα· ἀλλ' ἂς εἶνε! τὰ μαθήματα δὲν εἶνε δὲ καὶ μεγάλο πρᾶγμα!» Ἔτσι ἔ, κύριε Ληστή; Καὶ διατὶ, παρακαλῶ, δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα τὰ μαθήματα; Ἡ μήπως εἶσαι τόσο εὐφυὲς καὶ ἐπιμελής, ὥστε ἡ μελέτη σοῦ φαίνεται παιγνίδι; . . Ἀ, αὐτὸ θὰ εἶνε! αὐτό, χωρὶς ἄλλο, κατεργαράκο! . . .

Λεπτοτάτη, ἀδροτάτη μία παρατήρησις τῆς Ὁραίας Ἀνθοδέσμης: «Κατὸ τὴν ἡλικίαν ταύτην—λέγει,—εἶνε συγκεντρωμένα περὶ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας, ἐνῷ ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴν ἀρχίζουν κάπως νὰ διασκορπίζονται.» Πραγματικῶς, τί ὥραία ποῦ εἶνε ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενείας, ὅταν ὅλα παδέλφια εἶνε μαζί· καὶ ἀπεναντίας ποῖα λύπη καὶ κατῆφια βασιλεύει εἰς τὸ σπίτι, ὅταν αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου κατόπι τάποχωρίζουν καὶ τὰ διασκορπίζουν! Καὶ ἡ μόνη παρηγορία τῶν γονέων, οἱ ὅποιοι ἀπομένουν ἔρημοι πολλάκις, εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι τὰ τέκνα τῶν, καὶ μακρὰν τῶν εὐτυχούντων, τοὺς ἐνθυμοῦνται καὶ τοὺς ἀγαποῦν. . .

Ἡ παιδικὴ ἡλικία—γράφει ποιητικῶς ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς,—ὁμοιάζει πολὺ μὲ κάλυκα ρόδου, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ νοτίξῃ· ὁμοιάζει πρὸς τούτοις καὶ μὲ τὸ ἔαρ, διότι τὰ πάντα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὅπως καὶ κατὰ τὸ ἔαρ, εἶνε παιδρά, ζωηρά, εὐχάριστα.» Εἰς τὸ ζήτημα τῶν καλύκων, ἔχω μίαν μικρὰν παρατήρησιν. Οἱ φυτικοὶ κάλυκες, διὰ νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ὥραία καὶ εὖομα ἄνθη, ἔχουν ἀνάγκην προπάντων τῆς περιποιήσεως τοῦ κηπουροῦ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ διὰ τοὺς ἀνθρωπίνους κάλυκας. Ἐδῶ χρειάζεται καὶ κάποια θέλησις ἐκ μέρους τοῦ κάλυκος διὰ νὰ γίνῃ ὥραϊον ἄνθος—ἐκ

μέρους τοῦ παιδίου, διὰ νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος!

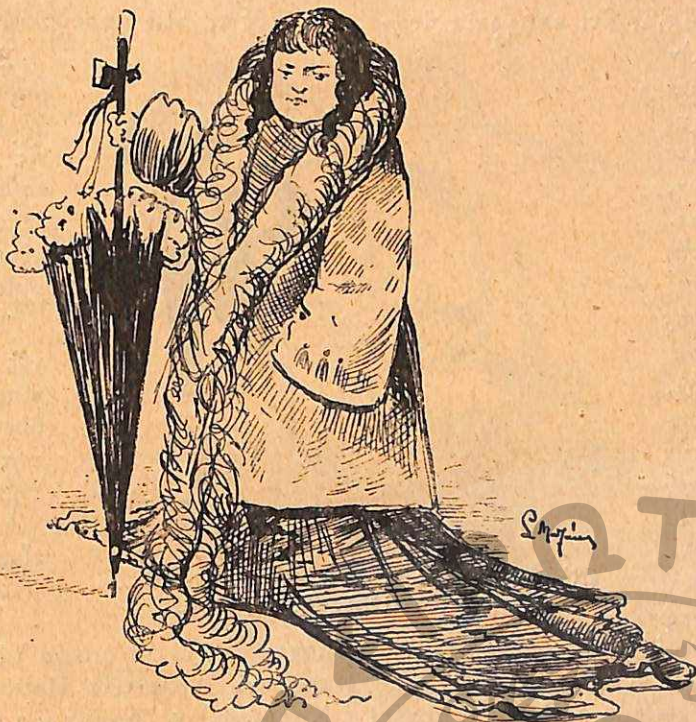
Εὐλικρινεῖαν, ἀφελείαν καὶ χάριν πολλὴν ἔχει ἡ ἐπιστολὴ τῆς μικροῦλας Αὐτοκράτειρας Εὐδοκίας. Ἀκούσατε: «. . . Πῶς νὰ σου ἀπαντήσω, ἀγαπητὴ μου, ἐγὼ ἡ τόσο μικρά, ὅπου δὲν ἔχω ὑπάγῃ ἀκόμη εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ σπίτι ἐξακολουθῶ μερικὰ μαθήματα μὲ τὴν ἀδελφὴν μου; Ἐφοβήθηκα μήπως μὲ μαλώσῃς ποῦ δὲν πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλὰ τί λέγεις! μοῦ εἶπεν ἡ μαμμά μου, ὅταν μὲ εἶδε ποῦ ἔκλαια· νομίζεις ὅτι δὲν θὰ το ἐννοήσῃ ἡ κυρία Διάπλασις, ὅτι εἶσαι φιλάσθενος; ὦ ἀμέσως θὰ το ἐννοήσῃ. Μία φίλη τῆς Διαπλάσεως οὐδέποτε εἶνε ὀκνηρά!» Καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐνθαρρυντικούς λόγους τῆς μαμμᾶς μου, ἀπεφάσισα νὰ λάβω μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Λοιπὸν καλλιτέρα ὄλων τῶν ἡλικιῶν, εἶνε ἡ παιδική (διατὶ νομίζετε;) διότι, φαντάσου, ἀγαπητὴ μου, τί εὐτυχεῖς ὅπου εἴμεθα ὅταν ἔρχεται τὸ ἀγαπητόν μας φύλλον σου καὶ μαλώνουμε μὲ τὸν Ναστραδδὶν Χόντζαν τὸν ἀδελφόν μου, διότι αὐτὸς θέλει νὰ το πάρῃ πρώτος ὡς μεγαλείτερος. . . Ἐγὼ λοιπὸν νομίζω,—συμπεραίνει,—ὅτι ἂν τόσοι ἡλικίαι ἀγαποῦν τὴν Διάπλασιν, ἡ παιδικὴ ὅμως εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποῖα τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο.» Εἶδατε τί εὐμορφα ποῦ τὰ λέγει ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία; Τὸ πιστεύετε ὅτι εἶνε ἐπὶ τῶν καὶ ὅτι δὲν ἐπῆγε ποτέ της εἰς τὸ σχολεῖον; Ἀλλὰ μὴ παραξενεύεσθε· θὰ σὰς το ἐξηγήσῃ μόνη της: «Ἀναγινώσκουσα τὴν Διάπλασιν—λέγει—γίνομαι κ' ἐγὼ μεγάλη.

Λοιπὸν καλὰ μοῦ λέγει ἡ μαμμά, ὅτι ἡ κυρία Διάπλασις ἔχει τὴν ιδιότητα τοὺς μικροὺς νὰ τοὺς καθιστᾷ μεγάλους!»

Τὸ Δό-λά-σὸλ-μί ἔκαμε πρῶτον τὸ ἐξῆς ὅπως ἰδικόν του διάγραμμα.

1)	Νηπιακὴ ἡλικία, ἐτῶν	1—5
2)	Παιδική	6—15
3)	Νεανικὴ	16—22
4)	Ἀνδρική	23—55
5)	Γεροντικὴ	56— . . .

Ἐρριψε κατόπιν ἐν βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τοῦ πίνακος καὶ ἀμέσως παρεδέχθη ὡς καλλιτέραν ἡλικίαν τὴν παιδικήν. Τὸ κυριώτερον τοῦ ἐπιχειρήματός εἶνε ὅτι τὰς τέρψεις αὐτῆς τῆς ἡλικίας τὰς ἐπιθυμοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες. Ἀναφέρει δὲ τὸ παράδειγμα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Φρειδερίκου, πατρὸς τοῦ νῦν Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἀνὴρ ἦδη ὢν ἤρσκετο

«Πολλάκις μὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐνδεδυμένη μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς μάμης μου.» (Σελ. 87, στήλ. α').

να παίζω με μολυβδίνους στρατιώτες! Δι' αυτό λοιπόν και τὸ Δό-λά-σὸλ-μί προτιμᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τὴν προτιμᾷ, τὴν προτιμᾷ. . . — Ὡς πρὸς τὸ διαγράμμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε, τοῦ παρατηρῶ ὅτι δὲν εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παραδέχονται συνήθως οἱ φυσιολόγοι. Ὅπως-δήποτε ὅμως ὅλα τὰ διαγράμματα εἶνε συνθηματικά, διότι δὲν ὑπάρχουν εὐδιάκριτα καὶ ὠρισμένα ὄρια μεταξὺ τῶν ἡλικιῶν. Δι' αὐτό, ἀπὸ τὰ διαγράμματα, προτιμῶ μερικὰς εἰκόνας, ποὺ παριστάνουν πολὺ ζωηρότερον τὰς διαφόρους ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ ἡμπορεῖτε νὰ ἐκλέξετε.

Καὶ ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς παιδικῆς ἡλικίας — ἂν θέλετε μάλιστα ὑπὲρ τῆς ἰδικῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν διαφυλάττει τόσον ὠραίας ἀναμνήσεις. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ εἶνε καὶ πολὺς καιρὸς, ἀφ' οὗ ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν! Ἀλλ' εἶμαι βεβαία, ὅτι καὶ γραῖα ὅταν θὰ γίνῃ, θὰ ἐνθυμῆται τὸν καλὸν ἐκεῖνον πολεμιστὴν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν καὶ ὁ ὁποῖος τῇ διηγέτο τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων, τὰς δόξας τῆς νέας μας ἱστορίας. Ἄ, εἶνε ὠραία ἡ ἐπιστολὴ τῆς φίλης μου μετὰ τὰς διηγῆσεις τῆς!

Τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἀγαπᾷ καὶ ἡ Ἀφρικανικὴ Ἐρημος. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ὑμνήσῃ αὐτήν, ἀρκεῖται νὰ τονίσῃ τὸ κατηγορητήριον τῆς νηπιακῆς ἡλικίας, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει πολὺν καιρὸν ποὺ ἀφῆκεν ἡ μικρά μου φίλη. «Τί φρικτὴ ἡλικία! ἀνακράζει. Ἀμ θὰ ξεχάσω ποτὲ ᾿στὴ ζωὴ μου τῆς σαλιέρας, τὰ ἀραροῦτ, τὰ ζεστά, τὰ σκουφάκια, καὶ ὅλες ἐκεῖνες τὰς ἀηδίες, ποὺ περικυκλόνουν τὰ μπεμπέ; Καὶ τί προσοχή, Θεέ μου, τί ἐπιβλεψίς, τί κακό! Μή, θὰ κτυπήσῃς! Μή, θὰ πέσῃς! Μή, θὰ λερωθῇς! Μή, θὰ τζουγκρανισθῇς! . . . Ἄ, ἐκεῖνη ἡ παραμάννα, τί μαρτύριον! Μὰ εἶχα ἄδικο νὰ κλαίω κ' ἐγὼ ὅλη τὴν ἡμέρα; Καὶ ὅσω συλλογίζομαι πῶς τὸ βράδυ μοῦ ἐφοροῦσαν ἕνα μεγάλο-μεγάλο νυκτικό, ποῦ χωροῦσε δέκα μπεμπέδες μέσα, καὶ μ' ἔχωναν ἐνωρίς-ἐνωρίς εἰς τὸ κρεβάτι, ἐν ᾧ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ κάμαρα ἄκουα τὰ ἄλλα μου ἀδελφία νὰ παίζουν, νὰ γελοῦν, νὰ διαβάζουν. . . Οὐφ! πῶς πέρασαν τώρα ὅλ' αὐτά. Δόξα σοι ὁ Θεός! Εἶμαι κ' ἐγὼ τώρα μεγάλη.» Μεγάλῃ ὁκτώ ἐτῶν, φαντασθῆτε!

Τώρα σταθῆτε ὀλίγον νάναπνεύσω. . . Πρόκειται νὰ νοιῶν τὸν τρίτον σωρὸν, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους. Ἐδῶ ὁ «κάλυξ» τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους γίνεται «ἀνθος» καὶ φυσικὰ οἱ περισσότεροι ἀγαποῦν τὰ ἄνθη περισσότερο ἀπὸ τοὺς κάλυκας. Ὡς ἐν τούτῳ καὶ τὸ ἀμέτρητον αὐτὸ πλῆθος τῶν προτιμῶν τὴν νεότητα καὶ τὴν ἀκμήν, — τὴν ἐφηβικὴν, τὴν νεανικὴν καὶ κάποτε τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν. Εἶνε περιττόν

πάλιν νὰ εἶπω ὅτι δὲν θάναφέρω — δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ναφέρω ὅλας τὰς ἀπαντήσεις. Ἐκλέγω:

Ὡς ἐξῆς διατυπώνει τὴν προτίμησίν του ὁ Ὀλυμπιονίκης: Ἄ Ἡ καλλιτέρα ἡλικία θὰ εἶνε ὅταν θὰ γίνω 20 ἐτῶν, διότι τότε θὰ ἐπανεέλθω ἐκ Παρισίων, ὅπου θὰ ὑπάγω νὰ σπουδάσω ἱατρὸς. (Καλὴν ἐπιτυχίαν!) Διότι ἔως τότε θὰ εἶμαι βάρος εἰς τοὺς γονεῖς μου (ναί, ἀλλὰ τόσον ἐλαφρὸν καὶ γλυκὺ βάρος!) ἀλλ' ἀπὸ τότε θάρχισω νὰ κερδίζω χρήματα μόνος μου καὶ θὰ δείξω εἰς τοὺς γονεῖς μου ὅτι δὲν ἐδαπάνησαν ματαίως τὰ χρήματά των διὰ τὰς σπουδὰς μου. (Ὡ, βεβαίως ὄχι!)

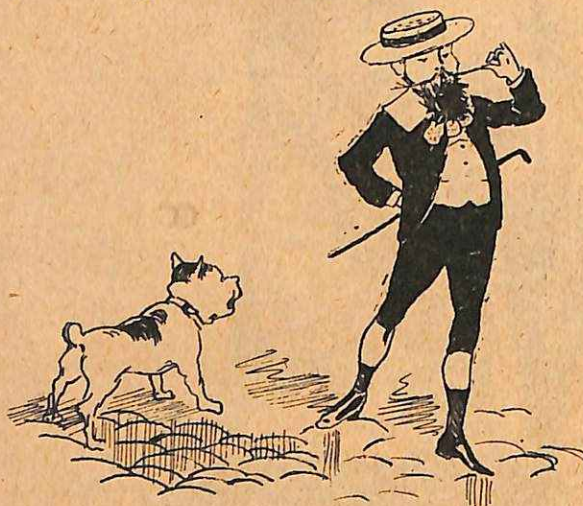
Ὁ Κορυθαίολος Ἐκτωρ ὑπολογίζει ὅτι θὰ το κατορθώσῃ ἀκόμη ἐνωρίτερον, ὅταν δηλαδὴ θὰ εἶνε 18 ἐτῶν. Καὶ τότε: πεφωτισμένος ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, ὅπως πράττῃ τὸ ἀγαθόν, καὶ ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα του Ἑλλάδα ὅσον δύναται, φανῇ ἄξιος τῶν προσδοκιῶν τῶν γονέων του.

Συμφωνότατος εἰς ταῦτα ὁ Ἐρημίτης, ἐπιλέγει: «Δὲν πιστεύω ἄλλῃ συναίσθησιν νὰ ὑπάρχῃ εἰς ἄλλην ἡλικίαν, ἥτις νὰ μας καθιστᾷ τόσον εὐτυχεῖς καὶ ὑπερηφάνους, ὅσον ἡ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἄνω ὑψηλῶν καὶ ὠραίων καθηκόντων.»

Τῆς ἰδίας ὠραίας καὶ φωτισμένης γνώμης εἶνε ἀκόμη: ὁ Μένιππος, ὁ Τικ-Τάκ, ὁ Ναστραδὶν Χόντζας (ὀνομάζων τὴν νεότητα ἡλικίαν ἀνδρείας καὶ ἀρετῆς) τὸ Κυκλάμινον τοῦ Ταῦγέτου (ὁ εἰκοσαετής νέος, λέγει, εἶνε ὁλος πατριωτισμός, ὁλος ποίησις, ὁλος ἐνθουσιασμός: ὁ νοῦς του δὲν χωρεῖ πράγ-

ματα ποταπὰ καὶ μικρά) ὁ Στρατηγὸς Ἀμίλκας Βάρκας, τὸ Ἀργεῖτικο Πράσσο, ὁ Σοφὸς Σωκράτης, ἡ Χαραυγὴ, ὁ Ἀγρυπνὸς Φάρος, ὁ Ξιφομάχος Κονκάρδας, ὁ Κουκουρτικός, ὁ Κολοσσός τῆς Ρόδου (ὁ λόκληρος πραγματεία περὶ ἡλικιῶν ἡ ἐπιστολὴ του) ὁ Στέφανος Κότινος, ὁ Χαλασμός Κόσμου, (ὁ ὁποῖος αὐτὴν τὴν φορὰν ὁμιλεῖ μετ' ὅλην τὴν σοβαρότητα) ὁ Καστελλιώτης, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἑσπερινὴ Γαλήνη (τί ὕμνος πρὸς τὴν Νεότητα ἡ ἀπάντησίς τῆς!) ὁ Τριπτόλεμος, κτλ. κτλ. κτλ.

Ὁ Φωστὴρ τῆς Θεσσαλίας προτιμᾷ τὴν Ἡλικὴν ἡλικίαν, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζει χαρίεστατην, δανειζόμενος τὸ κοσμητικὸν ἐπίθετον ἀπὸ τὸν Ὀμηρον. — Ὁ Ἀντώνιος Παυλίνης προτιμᾷ τὴν ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ 5ου ἔτους μέχρι τοῦ 20ου, καὶ δι' αὐτὸ ἴσως ὁ Ἀνανίας τὸν κατέταξεν εἰς αὐτὸν τὸν σωρὸν. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ὁ ἀγαπητός μου φίλος ἐννοεῖ καὶ προτιμᾷ μᾶλλον τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει φροντίδας οὔτε ἐνασχολήσεις, παρὰ μόνον τὸ Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον χαίρεται κανεὶς. Ἀκοῦς ἐκεῖ! — Ὁ Μαρῖνος Σίγούρος φθάνει ὡς τὰ 30, διότι τότε ἀῆξυρε κανεὶς νὰ σκέπτεται. Ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ σκέπτεται καὶ πολὺ πρὸ τῆς ἡλικίας ταύτης. — Ἡ Γαληνιαία

«Νὰ στρήφω τὸ μουστάκι μου σὰν θὰ βγαίνω εἰς τὸν περίπατον». (Σελ. 88, στήλ. 6').

Θάλασσα, πλέον ἀφελῆς, καὶ ἴσως πλέον εἰλικρινῆς, προτιμᾷ καὶ ποθεῖ τὴν ἡλικίαν τῶν 18 ἐτῶν «διὰ νὰ κάμῃ κότσον καὶ διὰ νὰ φορέσῃ μακρυὰ φορέματα.» Πῶς ἤθελα νὰ τὴν ἐβλεπα. . . Μὲ τὴν προλαλήσασαν συμφωνεῖ πληρέστατα καὶ τὸ Λευκὸν Ρόδον καὶ ἰδοὺ ἡ χαριτωμένη του ἐπιστολή:

«Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ ἡλικία ποῦ θὰ μάρεσῃ περισσότερο (μέλλον, βλέπετε) εἶνε ὅταν θὰ γίνω 18 ἐτῶν. Θὰ σας πῶ δὲ διατί. Πρῶτον διότι τότε θὰ τελειώσω τὰς σπουδὰς μου (τὸ ὁποῖον νομίζω τὸ δυσκολώτερον καὶ σπουδαιότερον) δὲν θὰ ἔχω νὰ προετοιμάζω μαθήματα: θὰ διαβάζω ὠραῖα βιβλία, διότι ἐλπίζω νὰ ἔχω πολλὰ ἔως τότε, ἀφ' οὗ ἔχω τώρα περίπου ἑκατὸν ὁκτῶ, τὰ ὁποῖα ἐδιάβασα σχεδὸν ὅλα. (Εὐγε, κόρη μου! Ἐσὺ θὰ γίνῃς σοφὴ!) Ἐπειτα θὰ εἶμαι ἐλευθέρη νὰ πηγαίνω εἰς τὰς συναναστροφὰς τῶν μεγάλων, εἰς τοὺς χορούς, θὰ ἔχω τὰ μαλλιά μου ἐπάνω καὶ θὰ φορῶ μακρυὰ φορέματα. (Νὰ τα μας!) Θὰ ἔχω ἰδικά μου πολλὰ χρήματα (Ἄκουσον! ἄκουσον!) καὶ θὰ κάμνω ὅ,τι θέλω: θὰγοράζω διὰ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν χρήματα, τὴν ἀγαπητὴν μας Διάπλασιν (μ' αὐτὸ τὸ κάμνεις καὶ ἀπὸ τώρα, Λευκὸν Ρόδον!) καὶ θὰ τους λέγω πόσον μοῦ ἤρεσεν ὅταν ἦμουν μικρά. (Τί συγκινητικόν! . . .) Ἀλλὰ θέλω ἀκόμη ἐπτά ἔτη καὶ τέσσαρας μῆνας, (τί ἀκριβεία εἰς τὸ μέτρημα ἐν γένει!) ἄς ἐλπίσω ὅτι θὰ περάσουν γρήγορα.» Ὡ, θὰ περάσουν πολὺ γρήγορα, Λευκὸν μου Ρόδον! Καὶ εἴθε νὰ εἶσαι πάντοτε τόσο εὐτυχής, ὅσον εἶσαι καὶ καλὴ!

Ἀλλὰ τώρα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς Δάφνης, νὰ λάβῃ τὸν λόγον. Σὰς βεβαίω ὅτι ὅσον ἐκτενὲς καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ μας κουράσῃ!

«Δὲν εἶνε ποτὲ κανεὶς πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἡλικίας του. Αὐτὸ θὰ ἐλεγέ τις, βλέπων γέροντας ἐβδομήκοντα ἐτῶν, προπάντων μάλιστα γραῖας, νὰ κρύπτουν μερικὰς ἐκ τῶν ὀλυμπιάδων των, ἢ παιδιά τεσσάρων ἐτῶν, νάναθαίνουν εἰς ἕν καθίσμα, διὰ νὰ φαίνωνται μεγάλα καὶ νὰ κολλοῦν ψευδεῖς μύστακας!.. Εἶχα καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν μανίαν ἄλλοτε, καὶ πολλάκις με συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐνδεδυμένον μετὰ ἐνδύματα τῆς μάμμης μου (τί χωρικὴ ποῦ θὰ ἦσουν, Δάφνη!) τὰ ὁποῖα ἐνόμιζα ὅτι μ' ἔκαμναν μεγαλητέραν καὶ ἐκεῖνη ἀκόμη, διότι ὅχι μόνον μοῦ ἔσωναν, ἀλλὰ καὶ μοῦ ἐπερίσσευαν... Τώρα εἶμαι δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ εἶμαι δυσηρεστημένη ἀπὸ τὴν ἡλικίαν μου. Καὶ ὅμως, ἂν καὶ ἐννοῶ πλέον ὅτι τὸ μακρὺ φόρεμα δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ με κάμῃ μεγάλην, τὸ ὄνειρον τῆς νηπιακῆς μου ἡλικίας δὲν ἐξηλείφθη ἐντελῶς καὶ θέλω ἀκόμη νὰ γίνω μεγάλη. «Ἄχ! νὰ εἶχα τὰ χρόνια σου!» μοῦ λέγουν ἐνίοτε μερικοὶ ἡλικιωμένοι. Ἀλλὰ δὲν ἡξεύρω ἂν ἔχουν δίκαιον. Νομίζω ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ αἰ-

σθάνονται ὅτι δὲν ἐπραξαν τὸ καθήκον των (τί ὠραία παρατήρησις!) καὶ δὲν ἐπραγματοποίησαν τὸ ὄνειρόν των, ὅταν ἦσαν νέοι, καὶ δι' αὐτὸ θέλουν νὰ γυρίσουν ὀπίσω. Ἀλλ' ἐγὼ ἴσα-ἴσα διὰ νὰ πράξω τὸ καθήκον μου καὶ νὰ πραγματοποιήσω τὸ ὄνειρόν μου θέλω νὰ γίνω μεγάλη! Δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι ἡ καλλιτέρα ἡλικία εἶνε ἡ μετὰ τὰ 20 καὶ μέχρι τῶν 30. Εἰς ἐμὲ ἀρέσει πολὺ νὰ καταγίνω εἰς τὴν φιλολογίαν, νὰ μελετήσω τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς, νὰ δυνηθῶ νὰ γράψω καὶ μόνη μου καὶ νὰ διδάξω καὶ τοὺς ἄλλους (ὦ, μέγα ὄνειρον, Δάφνη!) Νομίζω ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν θὰ ἡμπορέσω νὰ το κατορθώσω, διότι καὶ σύ, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ἡ ὁποία εἶσαι τόσο ὠφέλιμος, νομίζω ὅτι ἔχεις αὐτὴν τὴν ἡλικίαν: ὄχι ὀλιγώτερον τῶν 20 καὶ ὄχι περισσότερον τῶν 30 ἐτῶν. (ἔ, ἄς εἶνε. . .) Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἐπίσης θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ προστατεύω, νὰ βοηθῶ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ ἐξασκῶ τὴν φιλανθρωπίαν. Ἐλπίζω δηλαδὴ ὅτι θὰ πραγματοποιήσω τὸ ὄνειρόν μου καὶ θὰ πράξω τὸ καθήκον μου, ὅπως τὸ ἐννοῶ, καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἡλικία αὕτη μοῦ ἀρέσει καλλίτερα.» — Ἡ ἐπιστολή σου, Δάφνη, μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ σου ἡυχήθην μετ' ὅλην μου τὴν καρδίαν νὰ σε χαιρετίσω μίαν ἡμέραν ὡς ὁμήλικα καὶ συνάδελφον. Διότι ξεύρεις κάτι τι; ἐγὼ δὲν θὰ γηράσω ποτέ: ἡ νεότης μου εἶνε μόνιμος καὶ σταθερά: ὥστε μὴ σπεύσῃς νὰ ἐκπλαγῇς ποῦ σου λέγω ὅτι θὰ σε χαιρετίσω ὡς ὁμήλικα!

Τὸν ἴδιον πόθον νὰ μεγαλώσῃ ἔχει καὶ ὁ Μακρολέλεκας: ἀλλ' αὐτὸς ὄχι διὰ νὰ λάβῃ τὸν κάλαμον, ἀλλὰ διὰ νὰ δράξῃ τὸ ὄπλον, νὰ γίνῃ στρατιώτης καὶ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του. Καὶ ἡ ἐπιστολή του τελειώνει ὡς ἐξῆς: «Ὅταν πρὸ τριῶν χρόνων, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ἡ μαμμά μου ἐχάρισεν ἕνα τουφεκάκι ψεύτικο, ἐγὼ ἐνθουσιασμένος τοῦ ἑκάμα τοὺς ἐξῆς στίχους (καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ γελάσῃς δι' αὐτοὺς):

Τουφεκί, τουφεκάκι μου
Τί θέλεις; τί ζητεῖς;
Ζητῶ τὴν δόξαν μου!
Τὴν δόξαν μου ζητῶ!
Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ! (Χά, χά, χά!)

Ὁ Θεός νὰ τους κάμῃ στίχους! Σοὺ τὰ γράφω ὅμως ὅλ' αὐτά, διὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου.»

Τὸν εὐγενῆ πόθον τοῦ Μακρολέλεκα συμμερίζεται πλῆθος μικρῶν μου φίλων, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν ὠρισμένως τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ὅταν θὰ ὑπηρετήσουν τὴν πατρίδα ὡς στρατιῶται. Καὶ εἶνε τόσοι πολλοί, καὶ φαίνονται τόσο ἐνθουσιασμένοι, ὥστε βεβαίως ἡ Πατρίς ἔχει νὰ ἐλπίζῃ πολλὰ ἀπὸ αὐτοὺς. Ἀς τους παρατάξω λοιπὸν ἐδῶ εἰς τὴν γραμμὴν καὶ ἄς ἀρχίσῃ ἡ ἀρίθμησις.

«Τσάαφ! μοῦ δίδει ἕνα σφάλμαρον». (Σ. 89, στ. α').

Εἰς προοσοσχὴν! Τί ἀρειμάνιον παράστημα! τί ώραία παλικάρια! Εἶνε ἕνας κ' ἕνας: ὁ Φῶκος Αἰακίδης, ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νείλου, ὁ Φωτεινὸς Οὐρανός, ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, ὁ Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης, ὁ Θουκυδίδης ὁ Ἱστορικός, ὁ Κοριολάνος, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων (αὐτὸς θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων καὶ θὰ γίνῃ ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ) ὁ Βάκχος Ἰακχος, ὁ Ρωμαῖος Κικέρων, ὁ Κερκυραϊκὸς Μύρμηξ, ὁ Ἐκτωρ Δεσούλλας, ὁ Ὠκύπους Ἀχιλλεύς, (ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα του τρίς ἔνδοξον καὶ μεγάλην, ὅπως ἦτο μίαν φοράν) τὸ Κουνούπι, ὁ Τινάνιος Κῆπος, ὁ Μικρὸς Διάβολος, ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, ὁ... ὁ... ὁ... ἀλλὰ ποῖον νὰ πρωτοειπῶ; Σὰς εἶπα ὅτι εἶνε ἀμέτρητοι!

Καὶ τώρα, ποῖος θὰ εἶνε ὁ Στρατηγός;... Ἐδῶ σὰς θέλω! Ὅλοι, βλέπετε, ἔχουν τὴν ἰδίαν ἡλικίαν, τὸν ἴδιον πόθον, καὶ ἐπάνω-κάτω, τὰς αὐτάς στρα-

«Προτιμῶ τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ εἶμαι ἀρραβωνισμένος.»

τιωτικὰς γνώσεις. Λοιπὸν—τί νὰ κάμω;—θάνακρυξω στρατηγόν, ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε τὴν καλλιτέραν ἐπιστολήν. Καὶ τοῦ λόγου του εἶνε τὸ Ἀρχιζιζάνιον. Ἀκούσατε:

«Ποία ἡλικία μοῦ ἀρέσει; Κάθε ἄλλη παρὰ αὐτὴν που διατρέχω τώρα. Νά... ἤθελα νὰ ἦμουν παππούς, νὰ ἔχω ἐγγόνια, νὰ τα λέγω παρσούθια... νὰ ἦμουν πατέρας... νέος τελοσπάντων, — ὄχι τόσοσ δά που εἶμαι καὶ θαρρεῖς δὲν μεγαλόνω οὔτε μισὸ δάκτυλο τώρα τόσοσ καιρό!—Ἐγὼ σ' ἐρωτῶ ποῖα ἡλικία σοῦ ἀρέσει καλλίτερα, θὰ πῆς μὲ θυμὸ, καὶ σὺ μοῦ ἀράδιασες δυὸ-τρεῖς;—Ἀμέσως, ἀγαπητὴ Διάπλασις! Νομίζεις πῶς εἶνε εὐκόλο τὸ ζήτημα; Νὰ ἤξευρες πῶς ἐκοπίασα...

«Πρῶτα-πρῶτα πῆγα ἐτοῦ παπποῦ μου.—Παπποῦ, τοῦ λέγω, ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶμαι μεγάλος σὰν ἐσῶς.—Κ' ἐγὼ, μοῦ λέγει, μικρὸς σὰν ἐσῶς.—Ὡστε σὰς

ἀρέσει ἡ ἡλικία μου, καλλίτερα ἀπὸ τὴν ἰδικήν σας;—Καὶ τί δὲν θὰ ἐδίνα, μοῦ ἀπαντᾷ, διὰ νὰ γίνω μικρὸς σὰν ἐσῶς.—Γιατί, παπποῦ, γιατί;—Αἶ, πολλὰ ζητεῖς!

«Ἐφυγα σκεπτικὸς ἀπὸ τοῦ παπποῦ μου, τόσοσ σκεπτικὸς, ποῦ δὲν εἶδα ἐτὸ διάδρομο τὸν θετὸν μου καὶ ἔπεσα ἐπάνω του.—Αἶ! μοῦ λέγει.—Ὡ! τοῦ λέγω. (ὁ θετὸς μου εἶνε δὲν εἶνε 20-21 ἐτῶν. Ἀμέσως μοῦ κατέβη μιὰ ἐμπνευσις).—Θεῖτε, τοῦ λέγω, ἤθελες νὰ ἦσουν παπποῦς;—Ὁχι, εὐχαριστῶ!—Νὰ ἦσουν μικρὸς σὰν κ' ἐμένα;—Δὲν σου κάμνω τὴ χάρι!—Ὡστε σοῦ ἀρέσει ἡ ἡλικία σου;—Καλλίτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλη!

«Ἄ, εἶπα μέσα μου, τοῦ παπποῦ μου δὲν του ἀρέσει ἡ ἡλικία του, ἐμένα δὲν ἀρέσει ἡ ἰδική μου, τοῦ θεῖου μου ἀρέσει ἡ ἰδική του, ὥστε τοῦ θεῖου μου θὰ εἶνε ἡ καλλιτέρα ἡλικία. Γιατί ἄρα γε;

—«Γιατί, θεῖτε μου, σοῦ ἀρέσει ἡ ἡλικία σου;—Πολλὰ ζητεῖς! μοῦ ἀπήντησε καὶ ὁ θετὸς μου καὶ με ἄφησε μάρμαρο.

«Θὰ πέρασε μισὴ ὥρα καὶ ἐγείνα ὄνειμ... ὄχι, ψευδώνυμο καὶ πρᾶγμα! Τί ταραχὴ! τί πηδήματα! τί φωνές! ἄ! ἄ! ἄ! ὦ! ὦ! ὦ! ἐφώναζα. Εὐρηκα! Εὐρηκα!... ὅλοι ἔτρεξαν.—Τί συμβαίνει; τί τρέχει;—Τί εὐρες, κύριε Ἀρχιμήδης; ἐρωτᾷ ὁ θετὸς μου.—Μήπως τὴ δακτυλῆθρα μου; ἐρωτᾷ ἡ ὑπηρετρία μας.—Ὁχι, ὄχι, ὄχι! Εὐρον διατὶ ἡ ἡλικία τοῦ θεῖου μου, δηλαδὴ ἡ νεανικὴ ἡλικία εἶνε καλλιτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας.—Διατὶ; Διατὶ;—Μὴ βιάζεσθε! Τὸ διατὶ θὰ το πῶ πρῶτα εἰς τὴν ἀγαπητὴν Διάπλασιν.

«Λοιπὸν, φιλότατη Διάπλασις, (ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει ἡ μεγάλη σοβαρότης!) ἀπὸ ὅλας τὰς ἡλικίας καλλίτερα μοῦ ἀρέσει ἡ νεανικὴ, διότι κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην ἐκτελῶμεν τὸ ἱερώτερον χρέος μας, εἰσερχόμεθα εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, διὰ νὰ ὑπηρετήσωμεν τὴν γλυκεῖά μας πατρίδα».

Μ' ἕνα τέτοιο γράμμα περνᾷ, ὄχι νευραλγία, ἀλλὰ καὶ ἀρθρίτις, κύριε... Στρατηγέ! Νομίζω ὅτι γρήγορα θάρχιση νάμφισθητῆται καὶ ἡ ὑπαρξίς τοῦ Ἀρχιζιζανίου!

Νὰ τώρα καὶ τὸ Σαρδαναπαλάκι... Καὶ αὐτὸ δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ γίνῃ 20-21 ἐτῶν· ἀλλὰ διὰ πολὺ διαφορετικὸν λόγον... «Μουστάκια καὶ γένεια-γένεια καὶ μουστάκια· αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου. Ἄχ! πότε θὰ γίνω κ' ἐγὼ κύριος μεγάλος, νὰ στρήφω τὸ μουστάκι μου σὰν θὰ βγαίνω εἰς τὸν περίπατον καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ στέκωντο νὰ με κυττάζουν! Ἄχ! ἄχ! ἄχ!» Γέλια εἶνε αὐτὰ ἡ στεναγμοί, Σαρδαναπαλάκι μου; Γέλια ὑποθέτω· διότι, ὅσῳ μικρὸ καὶ ἂν εἴσαι, δὲν πιστεύω νὰ τα λέγῃς αὐτὰ σοβαρὰ καὶ νὰ νομίζῃς ὅτι τὸ μουστάκι καὶ ἡ γενειάδα εἶνε τὸ ἰδανικὸν τῆς εὐτυχίας! Ξεύρω πολλοὺς νέους ποῦ δὲν ἔχουν ἀκόμη μουστάκι, καὶ ὅμως εἶνε τόσοσ εὐτυχεῖς! Ἀμὲ οἱ σπανοὶ οἱ κακόμοιροι; Πῶ, πῶ, καὶ νὰ γίνῃς σπανός!

Καὶ ἡ Αὔρα τοῦ Φαλήρου προτιμᾷ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. Ἀλλὰ ξεύρετε διατὶ; Διότι θὰ εἶνε ἀνεξάρτητος, θὰ εἶνε κυρία τῶν πράξεών της, δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον τί θὰ κάμῃ

καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃ, ἀλλὰ τὸ πολὺ πολὺ νὰ ζητῇ καμμίαν συμβουλήν.—Δι' αὐτὸν τὸν λόγον νομίζει ὅτι θὰ εἶνε εὐτυχής. Εὐτυχής;... Ἄν θὰ εἶνε, καὶ τὸ εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδίας, δὲν θὰ εἶνε βεβαίως δι' αὐτὸν τὸν λόγον...

Πολλὰ παράπονα ἔχει κατὰ τῆς ἡλικίας της καὶ ἡ Πέτρα Σκανδάλου. «Ὁ-ταν εἶνε κανεὶς μικρὸς καὶ ἔχει ἀδέλφια-μεγαλήτερο, δὲν εἶνε ποτέ-εὐτυχής. (Δὲν το πιστεύω!) Τὸν πειράζουν, τὸν τυραννοῦν, τὸν κτυποῦν. (Ὡ, πολὺ κακὸν αὐτό!) Νά, π. χ. χθὲς τὸ μεσημέρι ἐλάβομεν τὸ φυλλάδιόν σου· ὁ ἀδελφός μου, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ κακός, τὸ ἀρπάζει ἀμέσως, (κα-κὸς δι' αὐτό, Πέτρα Σκανδάλου; Ἀνυπόμονος μόνον!) ἐγὼ ἐφώναζα, ἐκλαυσα... τίποτε! Ἐκεῖνος ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκλειδώθη μάλιστα. Ἐγὼ τότε ἔβαλα τὰ δυνατά μου—μὰ μ' ἐπίσπεσε ἕνα πείσμα!—νὰ χαλάσω τὴν κλειδαριά (γιὰ νὰ βρῇ δουλειὰ ὁ κλειδαρᾶς, ἔ;) καὶ ἐπὶ τέλους τὸ κατῴρθωσα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἦταν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ μόλις τὴν ἀνοίξα τόσαφ! μοῦ δίδει ἕνα σφάλιαρο, ποῦ ἦταν ὅλος δι-κός μου...» Ἄ, κακὰ ἔκαμεν ὁ κύριος ἀδελφός σου· ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ σὺ ἔκαμες χειρότερα. Ἐχετε ἄδικον καὶ οἱ δύο. Καὶ τὸ συμπέρασμα αὐτῆς τῆς ἱστορίας; Ὅτι θέλεις νὰ μεγαλώσῃς, διὰ νὰ μὴ σε κτυποῦν; Ἐννοια σου καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ!...

Καὶ ὅσοι το ἐπόθησαν καὶ ὅσοι δὲν το ἐπόθησαν, θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ γίνουν νέοι καὶ νέαι, εἰκοσι καὶ τριάκοντα ἐτῶν. Τοὺς δίδω τὸν λόγον μου. Ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμεν τότε τί ἡλικίαν θὰ προτιμοῦν...

«Τοῦ ἔχει κάτι μοῦτρα τοῦ καίμένου.» (Σελ. 90).

Ἄνοιγ'ω τώρα τὸν σωρὸν τῆς γεροντικῆς ἡλικίας. Ὀλίγοι σχετικῶς τὴν προτιμοῦν αὐτὴν—καὶ δὲν μου φαίνεται καθόλου παράδοξον. Ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις ἔγραψε μίαν πολὺ ώραίαν ἐπιστολήν. Ἐν ᾧ ἐκάθητο σκεπτικὴ εἰς τὸ γραφεῖόν της, σκεπτομένη τί νὰπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ἀπεκοιμήθη καὶ εἶδεν ἕν ὄνειρον. Τῇ ἐφάνη ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον πλῆθος ἀνθρώπων διαφόρων ἡλικιών, οἱ ὅποιοι

ἐπροχώρησαν πρὸς αὐτὴν καὶ ἐστάθησαν κατὰ σειράν: ἕν βρέφος, ἕν παιδίον ἕως 10 ἐτῶν, μία δεσποινὶς ἕως 18 ἐτῶν, μία κυρία ἕως 50 ἐτῶν κτλ. Καθεὶς τῇ ἐκθειάζει τὴν ἡλικίαν του καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε ἡ καλλιτέρα. Ἀλλ' ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις δὲν εὐρίσκει τὰ ἐπιχειρήματά των ἰσχυρὰ καὶ τὰς ἀπορρίπτει ὅλας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης. «Εἶχα πλέον ἀπελπισθῇ ὅτι θὰ εὕρισκα τὴν ζητούμενην ἡλικίαν, ὅταν διέκρινά ἐντὸς τοῦ πλή-θους γέροντα, μόλις δυνάμενον νὰ περιπατήσῃ... Ἐ-γὼ, εἶπεν ὁ γέρων, μόνον εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν εἶμαι πραγματικῶς εὐτυχής... Ναι μὲν εἶμαι γέρων καὶ μόλις δύναμαι νὰ κινηθῶ, ἀλλ' ἂντ' ἐμοῦ κινούνται καὶ τρέχουν τὰ τέκνα μου καὶ τὰ ἐγγόνια μου· περι-στοιχιζόμενος δὲ ὑπὸ τῆς ἀγάπης τόσοσ ἀνθρώπων, ζῶ εὐτυχής, ἀναλογίζομαι μὲ ἀγαλλίασιν τὰς καλὰς μου πράξεις καὶ διηγούμενος αὐτὰς εἰς τοὺς ἐγγόνους μου, τοὺς συμβουλεύω νὰ τὰς μιμηθῶν...» Καὶ ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις ἀνακράζει εὐρον! εὐρον! καὶ ἐ-ξυπνώσα, γράφει τὴν ἀπάντησίν της μὲ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ γεροντικὴ ἡλικία εἶνε ἡ καλλιτέρα.

Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ ὁ Μπερτόλδος καὶ ἀνακράζει: Πόσον γλυκεῖα εἶνε ἡ ἀνάμνησις καλῶς παρελθόντος βίου, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ γέρων ἐζήσῃ συμφῶνως πρὸς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ! Ὡ, βεβαίως.

Ὀλιγώτερον ἱεροκῆρυξ μοῦ φαίνεται ὁ φίλος μου Σόλων ὁ Νομοθέτης. «Μοὶ ἀρέσει ἡ ἡλικία αὕτη, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔχω ἐκπληρώσῃ τὰ οἰκογενειακὰ καὶ κοινωνικά μου καθήκοντα καὶ ἡσυχος θὰ κάθηναι πλη-οῖον τῆς φωτιᾶς, ἔχων περίεξ μου τὰ ἀγαπητά μου ἐγγονάκια, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἐξηγῶ τὰς ώραίας ἱστο-ρίας τῆς «Διαπλάσεως». Ἰδοὺ τῷ ὄντι μία εἰκὼν ἀλη-θινῆς εὐτυχίας. Τὸ παραδέχεται βέβαια καὶ ὁ Μπάρ-μπα Νικολῆς, μολονότι ἰσχυ-ρίζεται ὅτι ἡ ἡλικία αὕτη οὔτε πόθους ἔχει, οὔτε φροντίδας... Παῖδιά μου, σὰς εὐχομαι νὰ ζήσετε καὶ νὰ γηράσετε, ἀλλὰ εἶνε ἀ-νάγκη νὰ σας εὐχθῶ γῆρας «μ' ἐγγόνια καὶ χωρὶς ἀρθρίτιδας». Διότι ἄλλοι-μονον ἀπὸ τοὺς ἐρήμους καὶ ἀσθενεῖς γέροντας!... Ἐπειτα μὴ λησμονῆτε καὶ τὴν παροιμίαν: «Κακὸν τὸ γῆρας» οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον!... Πόσον ἀπλοῦσπεροι καὶ φρονιμώτεροι, καὶ προπάντων εὐτυχέστεροι, μοῦ φαίνονται ὅσοι προτιμοῦν τὴν παρούσαν ἡλικίαν, τὴν ἡλικίαν των! Εἶνε μέγα προτέρημα νὰ εἶνε κανεὶς εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχῃ καὶ νὰ μὴ ζητῇ ἄλλα, τὰ ὁποῖα μάλιστα δὲν εἶνε καὶ εἰς θέσιν νὰ γνω-

«Ὁπου ὁ παπᾶς ξαναφαίνεται.» (Σελ. 90, στήλ. β').) καὶ ἀσθενεῖς γέροντας!... Ἐπειτα μὴ λησμονῆτε καὶ τὴν παροιμίαν: «Κακὸν τὸ γῆρας» οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον!... Πόσον ἀπλοῦσπεροι καὶ φρονιμώτεροι, καὶ προπάντων εὐτυχέστεροι, μοῦ φαίνονται ὅσοι προτιμοῦν τὴν παρούσαν ἡλικίαν, τὴν ἡλικίαν των! Εἶνε μέγα προτέρημα νὰ εἶνε κανεὶς εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχῃ καὶ νὰ μὴ ζητῇ ἄλλα, τὰ ὁποῖα μάλιστα δὲν εἶνε καὶ εἰς θέσιν νὰ γνω-

«Ὁπου ὁ παπᾶς ξαναφαίνεται.» (Σελ. 90, στήλ. β').) καὶ ἀσθενεῖς γέροντας!... Ἐπειτα μὴ λησμονῆτε καὶ τὴν παροιμίαν: «Κακὸν τὸ γῆρας» οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον!... Πόσον ἀπλοῦσπεροι καὶ φρονιμώτεροι, καὶ προπάντων εὐτυχέστεροι, μοῦ φαίνονται ὅσοι προτιμοῦν τὴν παρούσαν ἡλικίαν, τὴν ἡλικίαν των! Εἶνε μέγα προτέρημα νὰ εἶνε κανεὶς εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχῃ καὶ νὰ μὴ ζητῇ ἄλλα, τὰ ὁποῖα μάλιστα δὲν εἶνε καὶ εἰς θέσιν νὰ γνω-

«Ὁπου ὁ παπᾶς ξαναφαίνεται.» (Σελ. 90, στήλ. β').) καὶ ἀσθενεῖς γέροντας!... Ἐπειτα μὴ λησμονῆτε καὶ τὴν παροιμίαν: «Κακὸν τὸ γῆρας» οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον!... Πόσον ἀπλοῦσπεροι καὶ φρονιμώτεροι, καὶ προπάντων εὐτυχέστεροι, μοῦ φαίνονται ὅσοι προτιμοῦν τὴν παρούσαν ἡλικίαν, τὴν ἡλικίαν των! Εἶνε μέγα προτέρημα νὰ εἶνε κανεὶς εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχῃ καὶ νὰ μὴ ζητῇ ἄλλα, τὰ ὁποῖα μάλιστα δὲν εἶνε καὶ εἰς θέσιν νὰ γνω-

«Ὁπου ὁ παπᾶς ξαναφαίνεται.» (Σελ. 90, στήλ. β').) καὶ ἀσθενεῖς γέροντας!... Ἐπειτα μὴ λησμονῆτε καὶ τὴν παροιμίαν: «Κακὸν τὸ γῆρας» οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον!... Πόσον ἀπλοῦσπεροι καὶ φρονιμώτεροι, καὶ προπάντων εὐτυχέστεροι, μοῦ φαίνονται ὅσοι προτιμοῦν τὴν παρούσαν ἡλικίαν, τὴν ἡλικίαν των! Εἶνε μέγα προτέρημα νὰ εἶνε κανεὶς εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχῃ καὶ νὰ μὴ ζητῇ ἄλλα, τὰ ὁποῖα μάλιστα δὲν εἶνε καὶ εἰς θέσιν νὰ γνω-

«Ὁπου ὁ παπᾶς ξαναφαίνεται.» (Σελ. 90, στήλ. β').) καὶ ἀσθενεῖς γέροντας!... Ἐπειτα μὴ λησμονῆτε καὶ τὴν παροιμίαν: «Κακὸν τὸ γῆρας» οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον!... Πόσον ἀπλοῦσπεροι καὶ φρονιμώτεροι, καὶ προπάντων εὐτυχέστεροι, μοῦ φαίνονται ὅσοι προτιμοῦν τὴν παρούσαν ἡλικίαν, τὴν ἡλικίαν των! Εἶνε μέγα προτέρημα νὰ εἶνε κανεὶς εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχῃ καὶ νὰ μὴ ζητῇ ἄλλα, τὰ ὁποῖα μάλιστα δὲν εἶνε καὶ εἰς θέσιν νὰ γνω-

ρίζη. 'Ο γέρον εἰμπορεῖ νὰ εἰξεύρη ἂν εἶνε εὐτυχὲς τὸ παιδί· ἀλλὰ πῶς νὰ εἰξεύρη τὸ παιδί, ἂν εἶνε εὐτυχὲς ὁ γέρον; Δι' αὐτὸ ἡ Ἑλένη Σαρρῇ ἀπαντᾷ: «Ἡ ἰδική μου ἡλικία μάρσεει καλλιτέρα, διότι ἀγνοῶ τὰς λοιπὰς. Ἄν θέλετε, περιμένετε νὰ τὰς διέλθω ὅλας καὶ νὰ σας ἀπαντήσω». Τὸ δὲ Κῦμα τοῦ Εὐξείνου: «Μοῦ ἀρέσει ἡ ἡλικία ποῦ ἔχω, διότι μεταξὺ τῶν γονέων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν μου μόνον ἀγάπην καὶ τρυφερότητα εὐρίσκω, καὶ ἐγὼ εἰς ἀντάλλαγμα ἐπιμελοῦμαι εἰς τὰ μαθήματά μου».

Τὴν ἰδίαν γνώμην ἔχουν: ὁ Μπάρμπας μου ὁ Ψεύτης, τὸ Ταπεινὸν Ἴον, ὁ Μινώταυρος, ἡ Ἡμέρα τῆς Ἑλευθερίας, ὁ Κιθαρωδὸς Ἀπόλλων (ὁ ὁποῖος μᾶς βε-

ΚΟΡΑΣ

Βραβεύθεις εἰς τὸν 46ον Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

θαισὶ ὅτι ὄχι μόνον τώρα, ἀλλὰ καὶ ἐκάστοτε θά του ἀρέσει ἡ ἡλικία τὴν ὁποίαν θὰ ἔχη, διότι πάντοτε θὰ εἰμπορῇ νὰ ἐκπληροῖ τὸ καθήκον του, νὰ θαυμάζῃ τὴν φύσιν καὶ νὰ εὐγνωμονῇ τὸν Θεὸν (Τὴν εὐτυχὲς ἄνθρωπος!), ἡ Χρυσὴ Βροχή (τὸ λέγει δὲ ρητῶς: Νομίζω ὅτι καθεὶς ὀφείλει νὰ προτιμᾷ τὴν ἰδικήν του ἡλικίαν, διὰ νὰ εἶνε εὐτυχὲς) καὶ ἡ Φαληρική Ἀκτὴ, ἡ ὁποία ἀπαντᾷ: «Εἰς ἐμὲ ἀρέσει ἡ ἰδική μου ἡλικία, διότι βλέπω πάντοτε τὴν μαμμά μου, ἡ ὁποία ἔχει ἄλλην ἡλικίαν, νὰ εἶνε στενοχωρημένη καὶ νάναστενάζῃ συχνά· ὅταν δὲ παραξενεῦμαι καὶ τὴν ἐρωτῶ διατὶ ἀναστενάζῃ, μοῦ ἀπαντᾷ ὅτι, ὅταν ἦτο καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ἦτο πολὺ εὐτυχὲς, ὅταν δὲ ἔλθω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἰδικήν της ἡλικίαν θὰ ἰδῶ τὰ βāsana, τὰ ὁποῖα ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος. Ἐνῷ ἐγὼ τώρα εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη, ὅταν πηγαίνω τὸ πρωὶ εἰς τὸ σχολεῖον νὰ εὕρω τὰς συμμαθητρίδας μου, αἱ ὁποῖαι εἶνε τόσο καλὰ κοριτσάκια, καὶ πάλιν τὸ ἀπόγευμα εἶμαι τόσο εὐτυχὲς ὅταν ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπίτι καὶ παίζω μετὰ τὰ δέλφια μου...» Νὰ μία χαριτωμένη εἰκὼν!

Καὶ τελοσπάντων ὅλους αὐτοὺς τοὺς δικαιολογεῖ λαμπρὰ ἡ Ναυτοπούλα, σύμφωνος καθολοκληρίαν καὶ ἐνθυμουμένη μίαν παροιμίαν τῆς πατρίδος της: «Ὅποιος δὲν ἐπαίνεσθαι τὸ σπῆναι του, πέφτει καὶ τὸν πλακόνει!»

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς ἄλλα. Ὁ τελευταῖος σωρὸς, περιέχει μερικὰς ἀπαντήσεις πολὺ παραδόξους. Ἰδοὺ π: χ: τί ἀπαντᾷ τὸ Ἦουχο Ἀεράκι:

«Ἡρώτησα μίαν φορὰν ἕνα γέροντα χωρὶκόν, ὁ ὁποῖος ἐφημιζέτο διὰ τὴν κρίσιν του, τί ἐκατάλαβε καθ' ὅλον του τὸν βίον. — Παιδί μου — μοῦ ἀπήντησεν, — ὁ βίος ὁμοιάζει μετὰ σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἔχει δύο θύρας· ἀπὸ τὴν μίαν εἰσῆλθα, καθὼς καὶ ὅλοι

μας, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην κοντεύω νὰ ἐξέλθω. (καὶ τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐξῆλθε...) Τὸ σπήλαιον παντοῦ ἦτο σκοτεινόν καὶ μόνον εἰς ἓν μέρος, πρὸ τοῦ μέσου, ἦτο φωτεινόν καὶ λαμπρόν. Μόνον ἐδῶ εὐχαριστεῖτο κανεὶς· καὶ ἐγὼ μόνον ἐδῶ εὐχαριστηθην». Ὅταν κατόπι τὸν ἠρώτησα ποῖον ἦτο τὸ ὠραῖον καὶ εὐχάριστον τοῦτο μέρος τοῦ βίου, ὁ γέρον μοὶ ἀπήντησεν «ὅταν ἤμουν ἀρραβωνισμένος!!»

Ὡστε καὶ ἐγὼ προτιμῶ τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ εἶμαι ἀρραβωνισμένος. Ἀμὲ πῶς; Ἄν δὲ ἀπαιτῆτε ὠρισμένην ἡλικίαν, ἔστω τὸ 33ον ἔτος, διότι τότε θὰ ἀρραβωνισθῶ!!! πῶς;» Καλὰ στέφανα, Ἦουχο Ἀεράκι! Μπᾶ, σὲ καλὸ σου!..

Ὁμολογῶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς εὐφροσύνης φίλης μου Ποιμενικῆς Φλογέρας δὲν ἐνόησα καὶ πολλὰ πράγματα. Φαντασθῆτε ὅτι προτιμᾷ τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν «θὰ τεθῇ ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου!» Μὰ ὑπάρχει πάντοτε ἡλικία κατὰ τὴν ὁποίαν τίθεται κανεὶς ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου; Ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι, ἂν δὲν φροντίσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἂν δὲν το ἔχη πρὸ ὀφθαλμῶν, εἰς καμμίαν ἡλικίαν δὲν θὰ το ἀξιώσῃ αὐτό! Τὰ καλὰ ἔργα εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα... Ἀλλὰ γὰρ σταθῇτε! Φθάνει ἡ Θεολογία... Καλὲ αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ με κάμουν ἱεροκλήρυκα!..

Ἄ!!! τώρα ἐκατάλαβα! Ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα ἤθελε νὰ πειράξῃ λιγάκι τὸν Μινώταυρον, ὁ ὁποῖος ἐβραβεύθη εἰς τὴν ἄλλην Κυριακὴν... Ἄ, κατεργαρούλα, σ' ἔπιασα! Μπᾶ! μπᾶ! Νὰ καὶ ἄλλος περιπαυχτούλης. Ὁ Ἡρώς

Γαριβάλδης! μάλιστα! Αὐτὸς πάλιν προτιμᾷ τὴν ἡλικίαν, «κατὰ τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ... ἤρχισε νὰ ἐξομολογῆται εἰς τὸν πνευματικόν». Ὅπου ὁ παπᾶς ξαναφαίνεται. Ἄ, μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! Καὶ σας βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ ἐσυγχωροῦσα ποτὲ τὸν Ἡρώα Γαριβάλδην, ἂν δὲν μ' ἐκάμνε νὰ γελάσω ἢ ἐπιστολῇ του, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ζωγραφίσῃ τὴν εἰκὼν τοῦ Ἀνανία. Μὰ τοῦ ἔχει κατὰ μοῦτρα τοῦ καϊμένου!..

Ὁ Γεώργιος Σερούϊος, μετὰ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ κατὰ γράμμα καὶ ὁ Φιλόπατρις Ἑλλην, — αὐτοὶ πλέον δὲν ἀστεϊεύονται καθόλου, — προτιμᾷ τὴν ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀδύναται τις νὰ ἐννοῇ τὰς πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας τῶν γονέων του, ἵνα ἐν καιρῷ ἀνταποδώσῃ αὐτάς. Ὁ Ἀπόμαχος Ρουμελιώτης τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν θὰ δώσῃ ἐξετάσεις εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων καὶ θὰ εἰσέλθῃ μετὰ τὸν πρῶτον βαθμόν. (εἶθε!) Ἡ Εὐαίσθητος Καρδιά, τὴν ἡλικίαν καθ' ἣν θὰ εἶνε χρήσιμος εἰς

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀρχιζιζάντιος.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δάφνη, Λευκὸν Ρόδου.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φαληρική Ἀκτὴ, Οὐρανία Σ. Δεσούλλα, Ἑλένη Σαρρῇ.

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Χρυσὴ Βροχή, Κιθαρωδὸς Ἀπόλλων, Κῦμα τοῦ Εὐξείνου.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Μακρολέλεας, Μέλλουσα Καλλιτέχνις, Σόλων ὁ Νομοθέτης.

ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Μιχαὴλ Σ. Κουρούλης, Ὁραία Ἀνθοδέσμη, Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία, Γῆ τῆς Ἑλλάδος, Ὀκύπους Ἀχιλλεύς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Εὐφύμου μνείας κρίνονται ἅξιοι πάντες ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἔπρεπε νὰ ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου πολὺ περισσότερα βραβεῖα...

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἄν ἐπρόκειτο νὰ κάμετε ἐν ταξιδίῳ χάριν διασκεδάσεως, μετὰ τί θὰ ἐταξειδεύατε κατὰ προτίμησιν; Μὲ ἄλλους λόγους: Τί μέσον μεταφορᾶς προτιμᾶτε;»

Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου. Τὴν κρίσιν θὰ γράψῃ ὁ Ἀνανίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Μαρτίου

ΟΥ ἈΡΕΣΕΙ περισσότερον ἂν ὅλους τοὺς μήνας ὁ Μάρτιος. Μοῦ ἀρέσει, διότι μοῦ ὑπενθυμίζει ζωηρῶς τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, ὅταν ἡ μάμμη ἔδενεν εἰς τὸ χέρι μου μίαν ποικιλόχρωμον κλωστήν, «διὰ νὰ μὴ με κάψῃ ὁ ἥλιος». Ἀλλ' ἀκριβέστερ μοῦ ἀρέσει, διότι ὁ ἥλιος κλαίει, καὶ ὁ οὐρανὸς ἐνδύεται τὴν γαλανὴν του στολήν, καὶ ἡ γῆ πρασινίζει, καὶ ἔρχεται ἡ ἀνοιξὶς μετὰ τὴν ἀνθὴν της, μετὰ τὴν εὐωδίαν της, μετὰ τὴν ζοὴν της. Μοῦ ἀρέσει ὁ Μάρτιος, διότι μᾶς φέρει τὰ χαλιδόνια, διότι μᾶς ἐξυπνᾷ τοὺς πόθους, διότι μᾶς ἐμπνέει ἐλπίδας. Μοῦ ἀρέσει ὁ Μάρτιος, διότι ἂν κάποτε μᾶς φέρῃ καὶ τὸ Πάσχα, πάντοτε ὅμως μᾶς χαρίζει τὴν εἰκοστήν του πέμπτην ἡμέραν,

τὴν μεγάλην ἐθνικὴν ἑορτήν, τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Ἑλευθερίας. Ἡ ἑλληνικὴ σημαία ἀναστυλόνεται καὶ κυματίζει ὑπερήφανος εἰς τὴν αὐρανὴν τῆς ἀνοιξίως, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εὐγλωττότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην, διηγῆται τὴν ἐνδοξὴν ἱστορίαν της, καὶ δυναμώνει τὸ θάρρος μας, καὶ ἀναπτερόνει τὰ ὄνειρά μας.

Καὶ συλλογίζομαι πόσον θὰ εἶνε μεγάλη ἡ ἐφετεινὴ Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου καὶ με πόσους παλμούς θὰ χαίρει σθῇ τὸ γαλανόλευκον ἔμβλημα τῆς Ἑλευθερίας, τὸ ὁποῖον λατρεύεται σήμερον καὶ ὑμνεῖται ὄχι μόνον εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' εἰς πᾶσαν πατρίδα ἀνθρώπων, ἐχόντων ἀρετὴν καὶ ἰδανικόν.

Ψυχράσθθατον.

Ἀπὸ τὴν σημερινὴν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον ἐπίσκεψίν μου, ἀποκομίζω τὴν μικρὰν αὐτὴν σκηνήν:

Εἰς ἕνα παράμερον καὶ πτωχικὸν τάφον, κλαίει μία γυναῖκα μαυροφόρα «μὰ να χαροκαμένη» βεβαίως, κατὰ τὸν ποιητὴν. Ὁ τάφος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σωρὸν χώματος καὶ ἀπὸ ἕνα μαῦρον ξύλινον σταυρόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀναγινώσκω μισοσβυσμένον τὸ ὄνομα Γεώργιος.

Ὁ σωρὸς τοῦ χώματος εἶνε ὅλος σχεδὸν σκεπασμένος ἀπὸ μικρὰς ἀνθοδέσμας. Ἐνα στεφανάκι εἶνε περασμένον εἰς τὸν σταυρόν· εἰς τὴν βάσιν του ἕνα πῆλινον θυμιατήριον ἀναδίδει εὐδὴν καπνὸν καὶ δύο-τρία κίτρινα κεράκια, στηγμένα ἐκεῖ γύρω, ὥχριοῦν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ μαυροφόρα μητέρα εἶνε γονατιστὴ καὶ πεσμένη ἐπάνω εἰς τὸν τάφον. Ἐχει σκεπασμένον τὸ πρόσωπόν της μετὰ χέρια της καὶ κλαίει, κλαίει. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν της, ἀκούω κάπου-κάπου αὐτὰς τὰς λέξεις, προφερομένας μετὰ ὄλον τὸν σπαραγμὸν τῆς μητρικῆς λύπης:

— Γεώργιο μου! παιδί μου!.. Γεώργιο μου! παιδί μου!..

Κλαίει ἀπὸ πολλῆς ὥρας εἰς ἐκείνον τὸν τάφον ἡ πτωχὴ μητέρα... Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ φύγῃ ποτὲ ἀπὸ ἐκεῖ... Στάκομαι καὶ τὴν κυττάζω. Ἡ λύπη της μοῦ διαπερᾷ τὴν καρδίαν καὶ εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ δακρῶσω... Ἐξαφνα ἔρχεται τρέχον ἕνα παιδί ἕως ἐπὶ τὰς ἐπὶ τῶν, μετὰ γλυκὺ πρόσωπον καὶ μετὰ καθαρὰν ἐνδυμασίαν. Δὲν φαίνεται λυπημένον, ἀπειναντίας ἢ ὕψις του εἶνε παιδρὸς. Ἐπιστρέφει ἀπὸ μικρὰν ἐκδρομὴν, ἀνὰ τοὺς

τάφους τῶν πλουσίων. Στέκεται πλησίον τοῦ πτωχοῦ τάφου καὶ βλέπει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν θρηνοῦσαν γυναῖκα. Μελαγχολεῖ ἀμέσως καὶ τὰ ματάκια του υγραίνονται. Ἀλλὰ δὲν λέγει τίποτε. Στέκεται καὶ κυττάζει. . . Ἐπὶ τέλους, ὡς ἂν ἔχασε πλέον τὴν ὑπομονήν, λέγει: — Φθάνει πειὰ, μητέρα! . . φθάνει, σὲ παρακαλῶ! . . Δὲν με λυπᾶσαι ἐμέ;

Καὶ ὁ τοῦ θαύματος! Ἡ μητέρα του σηκώνεται ἀπὸ τὸν τάφον, σκυφτίζει τὰ δάκρυά της, πέρνει τὸ παιδάκι της ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ χαμογελά. . .

Τώρα δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Τὸ θέαμα τῆς μητρός, ἡ ὁποία πνίγει τὴν λύπην της, διὰ νὰ μὴ υποφέρῃ τὸ ἄλλο παιδί της, τῆς μητρός ἡ ὁποία ἐλκύεται καὶ παρηγορεῖται ἀπὸ τὸ ζωντανὸν παιδίον καὶ ἀφίνει ἐκεῖ τὸ νεκρὸν, τῆς μητρός ἡ ὁποία αἰσθάνεται ὅτι ἔχει καθήκοντα πρὸς τὴν

ζωήν, τὰ ὁποῖα δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ παραδοθῇ ὅλη εἰς τὴν λύπην καὶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν, — μὲ συγκινεῖ βαθύτατα. Καὶ τοὺς βλέπω μὲ μάτια δακρυσμένα ἐνῶ ἀπομακρύνονται πλέον ἀπὸ τὸν τάφον. Τὸ παιδίον ἀπάγει θριαμβευτικῶς τὴν μητέρα του. Ἡ ζωὴ ἐνίκησε τὸν θάνατον!

Περιερχόμενος τοὺς τάφους καὶ ἀναγινώσκων τὰς ἐπιγραφάς, αἱ ὁποῖαι μὲ χρυσὰ γράμματα διαιωνίζουν πάντοτε τὰς ἀρετὰς τῶν νεκρῶν, χωρὶς βεβαίως νὰ ναφάρουν καὶ καμμίαν κακίαν, — ἐνεθυμήθην τὴν δικαίαν ἀπορίαν ἐνὸς μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον μίαν φορὰν, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πομπώδη ἐγκώμια, ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἠρώτησε:

— Μητέρα, μὰ ποῦ θάπτουν λοιπὸν τοὺς κακοὺς;

Η ΜΗΤΕΡΑ ΓΡΑΦΕΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΗΣΥΧΙΑ! Ἡ μητέρα γράφει... Πρέπει νὰ μὴ τὴν ταραξῶ, νὰ μὴ τὴν ἀνησυχῶ διόλου. Ὅταν γράφῃ ἡ μητέρα θέλει νὰ κάμωμην ἡσυχίαν. Θὰ πάρω λοιπὸν τὸ βιβλίον μου καὶ θὰ καθίσω ἡσυχά ἡσυχά ἀπέναντί της. Κάπου — κάπου θὰ σηκῶνω τὰ μάτια κρυφὰ καὶ θὰ τὴν βλέπω. Ὡ, μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω τὴν μητέρα μου, ὅταν γράφῃ. Ἐπειτα τὸ γράψιμον αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ προσευχήν. — Ἡ μητέρα μου γράφει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖος λείπει εἰς τὰ ξένα.... Ἡσυχία! Εἶνε ἱερὰ ἡ στιγμή, ποῦ

ἡ μητέρα γράφει πρὸς τὸ ξενιτευμένον παιδί της!

Ἡξεύρω τί του γράφει. Τοῦ γράφει ὅτι εἴμεθα ὅλοι καλά, ὅτι τὸν ἐνθυμούμεθα κάθε στιγμήν, ὅτι δὲν βλέπομεν τὴν ὥραν πότε νὰ μας ἔλθῃ. . . Τοῦ γράφει ὅτι ἐμύρισε νὰ ἀνοιξῇ, ὅτι ἤλθαν τὰ χελιδόνια, ὅτι ἄνθησε τὸ περιβόλι μας, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ ἔλθῃ νὰ μας ἰδῇ. . . Τοῦ γράφει ὅτι παρακαλεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Θεὸν διὰ τὴν υἱείαν του καὶ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του. . . Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ στέλλει χίλια θερμὰ φιλιὰ ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀπὸ τὰ δέξια μου καὶ ἀπὸ ἐμέ. . . Ἀλλὰ τὰ θερμότερα εἶνε τὰ ἰδικά της.

Καὶ ἐνῶ τοῦ γράφει αὐτά, εἰς τὰ μάτια της μοῦ φαίνεται ὅτι διακρίνω ἕνα δάκρυ. . . Ὡ, πῶς λυποῦμαι νὰ βλέπω δακρυσμένην τὴν μητέρα! Θεέ μου, φέρε τον ὅπως τὸν ἀδελφόν μου, ποῦ λείπει εἰς τὰ ξένα, διὰ νὰ μὴ κλαίῃ ἡ μητέρα! Θέλω νὰ τον ἰδῶ καὶ ἐγώ, διότι πολὺ τὸν ἐπεθύμησα. Μητέρα μου καλή, μὴν ξεχάσῃς, σὲ παρακαλῶ, νὰ στείλῃς καὶ ἀπὸ ἐμένα ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς τὸν ἀδελφόν μου καὶ νὰ του εἰπῇς ὅτι εἶδα ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι ἐγύρισε καὶ ἐκλαίγαμεν ὅλοι ἀπὸ χαρὰν.

Γράψε τα ὅλα, καλή μου μητέρα. Γράψε τα ὅλα, διὰ νὰ ἡξεύρῃ ἐκεῖ ποῦ εἶνε, πόσον τὸν ἀγαποῦμεν καὶ πόσον τὸν ποθοῦμεν. Ἰδὲ τί φρόνιμα ποῦ κάθημαι διὰ νὰ μὴ σε ἀνησυχῶ. Ἀλλὰ μὴν κλαῖς, χρυσή μου μητέρα! Θὰ ἔλθῃ ὁ ἀδελφός μου, θὰ ἔλθῃ γρήγορα! . . Μὴν κλαῖς, γιατί νὰ, κλαίω καὶ ἐγώ.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 73).

Ὁ Ἐκτωρ ἐκύτταξε γύρω του ἐντρομος, διότι ἐν ᾧ ὠμίλει ὁ πολίτης Δαγκέν, λησμονῶν καθ' ὁλοκληρίαν καὶ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ συντρόφου του, εἶχε παραφερθῇ καὶ ἡ φωνὴ του ὑψοῦτο περισσότερο τοῦ δέοντος. Οἱ διαβάται ἠδύναντο νὰκούσουν, καὶ βεβαίως θὰ ἐξεπλήσσοντο, βλέποντες ἕνα Ἀκόλουθον τοῦ Αὐτοκράτορος, νὰ τείνῃ τὸ οὖς πρὸς τοιαύτην πολιτικὴν κατήχησιν. . . Εὐτυχὼς ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος.

Ὁ μάρμπα-Δαγκέν παρετήρησε τὸ ἀνήσυχον τοῦτο κίνημα καὶ δι' αὐτὸ ἐξηκολούθησεν εἰς χαμηλότερον καὶ ἡρεμότερον τόπον:

— Ναί, ἡ δόξα τὸν ἐμέθυσε! Καὶ ἐνῶ ἤμπορῶτε νὰναδειχθῇ ὁ Σωτὴρ τῆς Γαλλίας, ἀπ' ἐναντίας ἔγεινεν ὁ Τύρανός της! Δι' αὐτὸ τὸν μισῶ καὶ δι' αὐτὸ ἀπεσύρην ἀπὸ τὴν πολιτικὴν. Ὅταν βλέπω εἰς τὰ πράγματα ἀνθρώπους σὰν τὸν Φουσε. . .

— Τὸν δοῦκα τοῦ Ὀτράντου; διέκοψεν ὁ Ἐκτωρ.

— Ὡχ ἀδελφέ! ἄφησέ με καὶ σὺ μὲ τοὺς τίτλους σου! Ἐγὼ δὲν γνωρίζω κανένα δοῦκα τοῦ Ὀτράντου, ἐγὼ γνωρίζω μονάχα τὸν Φουσε! καὶ τον γνωρίζω ἀπὸ πολλὸν καιρὸν καὶ σου λέγω ὅτι εἶνε ἕνας παληάνθρωπος!

— Κύριε! . . . Πολῖτα! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ἀκόλουθος ἐντρομος. Γιά τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἄν μὰς ἀκούσῃ κανεὶς ἔχαθήκαμεν! Ὁ δοῦξ τοῦ Ὀτράντου εἶνε παντοδύναμος! Γνωρίζει τὰ πάντα! εἶνε πανταχοῦ παρών. . .

— Μπᾶ! καὶ ποῦ εἶνε τώρα ἡ γενναϊότης σου, φίλτατε Ἀκόλουθε; Κρίμα! καὶ ἐγὼ σὲ πῆρα γιὰ παλληκάρι! . . Δὲν ἤλπιζα ποτὲ νὰ σου προξενῇ τόσον φόβον αὐτὸς ὁ «δοῦξ!» Ἀλλὰ ἔχεις δικησὴν ἐξέχασα! ἀνήκεις ψυχὴν καὶ σώματι εἰς τὸν Κορσικανὸν καὶ δὲν ἤμπορεῖς νὰκούῃς κακὰ οὔτε δι' αὐτὸν οὔτε διὰ τοὺς ἀνθρώπους του! Ἀλλὰ δὲν εἶσαι μόνος σου, παιδί μου! Ξεῦρω καὶ πολλοὺς ἄλλους ποῦ πηγαίνουν ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ φουζ, — ὦ, σὰν ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι, — καὶ ποῦ ἀγαποῦν, ὅπως καὶ ἐσύ, τὰς στολάς, τὰ παρὰσημα καὶ τοὺς τίτλους. . .

— Ἄ, ὦχι! διεμαρτυρήθη ζωηρῶς ὁ Ἐκτωρ. ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὸν Αὐτοκράτορα ἀπὸ ταπεινὸν συμφέρον! Εἶμαι πλησίον του, διότι ἀγαπῶ τὴν δόξαν καὶ ἐλπίζω νὰποκτήσω ὀλίγην μίαν ἡμέραν, ἂν μείνω πλησίον του. Ἐπειτα τὸν ἀγαπῶ καὶ διότι ἐφάνη καλὸς πρὸς ἐμέ. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶνε εὐεργέτης μου. Θὰ τον ὑπηρετήσω πιστῶς, ὅπως καὶ ὁ πατήρ μου ὑπηρετήσε τὸν βασιλέα του!

— Παράξενα αἰσθήματα ἔχει ὁ υἱὸς ἐνὸς βασιλῆφρονος! Ἀδιόφορον ὅμως! Πηγαίνωμεν τώρα καὶ ἄκουσε καλὰ αὐτά που θὰ σου εἰπῶ: Εἴσαι νέος! ἡ ζωὴ ἀνοίγεται τώρα ἐνώπιόν σου. Λάτρευε πᾶν ὅ,τι μέγα, πᾶν ὅ,τι ὠραῖον, πᾶν ὅ,τι ἐντιμὸν! ἀλλὰ μὴ λατρεύσῃς ποτὲ ἕνα ὠρισμένον ἄνθρωπον! Ἀπόφευγε τὴν

προσωπολατρείαν. Ἀφ' οὗ εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κορσικανοῦ, ὑπηρετήσῃς τον πιστῶς, ἔχων ὑπ' ὄψει πρὸ πάντων, ὅτι δὲν ἐργάζεσαι δι' αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τὴν Γαλλίαν. Σεῖς οἱ νέοι εἰσθε ἡ ἐλπίς τοῦ ἔθνους! Εἴθε ἡ πατρίς νὰ μὴ μετανοήσῃ ποτὲ διὰ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας στηρίζει εἰς σὰς! — Οἱ λόγοι μου θὰ σ' ἐκπλήττουν, μεθ' ὅσα ἤκουσες πρὸ ὀλίγου, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς παλαιοῦ καὶ ἀκάμπτου δημοκρατικοῦ, ὅπως ἐγώ. Ναί, εἶμαι δημοκρατικός! ἀλλὰ περισσότερον τοῦτο εἶμαι πατριώτης καὶ πρὸ παντὸς ἐπιθυμῶ τὴν Δόξαν καὶ τὴν Εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος. Χαῖρε, φίλε μου! Ἐδῶ κατοικῶ καὶ σε ἀφίνω. Καλὴν ἀντάμωσιν!

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ πολίτης Δαγκέν εἰσῆλθεν ὀρμητικῶς εἰς τὴν σκοτεινὴν αὐλὴν μιᾶς οἰκίας τῆς ὁδοῦ τῶν Σιδηρουργείων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διήρχοντο τὴν στιγμήν ἐκεῖνην.

Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ὑπῆρξε τόσον ἀπώτιμος, ὥστε τὸ παιδίον δὲν ἐπρόφθασε νὰ τῷ εἰπῇ εἰς ἀπάντησιν οὔτε λέξιν.

Καὶ ὅμως πόσα εἶχε νὰ τῷ εἰπῇ! Πρώτην φορὰν τῷ συνέβη νὰκούσῃ γνώμας, ὡς ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐξέφραξεν ὁ γηραιὸς δημοκρατικός. Οὐδέποτε ἐφάνταζετο ὅτι θὰ ὑπῆρχον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νὰ εἶνε οὔτε Ἀγγελοι, οὔτε Πράσοι, οὔτε Αὐστριακοί, οὔτε Ρῶσοι, θὰ ἔκριναν τὸν Αὐτοκράτορα ὡς τὸν ἔκρινεν ὁ πολίτης Δαγκέν. Γάλλος καὶ νὰ μισῇ τὸν Αὐτοκράτορα! Ἦτο δυνατόν; Κατ' εὐτυχίαν τῷ εἶχε συστήσῃ συγχρόνως νὰ εἶνε πιστὸς πρὸς αὐτόν καὶ νὰ τὸν ὑπηρετῇ μὲ ἀφοσίωσιν. Ἡ συμβουλὴ αὕτη συνεβίβαστο περισ-

σότερον μὲ τὰ αἰσθήματα τοῦ νεανίσκου, καὶ αὕτη μόνον ἐξηγνίξε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν νέον του φίλον.

Ἀλλ' ὅτε δὲν ἠδύνατο νὰ μνησικακίῃ, ἀφ' οὗ συχνὰ θὰ τῷ ἐδίδοτο ἀφορμὴ νὰ βλέπῃ τὸν πολίτην Δαγκέν, οἰκογενειακὸν καὶ στενότατον φίλον τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχαίων. Πρὸς τὴν

ματος χάριν ὁ Κυβέρος καὶ ὁ Ζεοφροῶ Σαιντ-Γλαίρ, οἱ μεγαλύτεροι ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς, συνεζήτησαν περὶ τοῦ ὁποῦ τοῦ Μαυμοῦθ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνακαλυφθῇ ἐσχάτως, ἡ ἐν ᾧ ὁ χημικός Μπερτολλέ καὶ ὁ μαθηματικός Μώνζ διηγοῦντο ἀναμνήσεις ἐκ τῆς εἰς Αἰγυπτὸν ἐκστρατείας, ὅπου καὶ οἱ δύο

εἶχον ἀκολουθήσῃ τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, — ἡ Λουκία ἀπεσύρτε μετὰ τοῦ Ἐκτορος εἰς μίαν παράμερον γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἐκεῖ μόνον ἔλεγον τὰ ἰδικά των.

Ἡ νεάνις τὸν παρεκάλει νὰ τῇ ομιλήσῃ περὶ τῶν τελειῶν τῆς αὐλῆς, νὰ τῇ περιγράψῃ τὰς ἐνδυμασίας τῆς αὐτοκρατείας καὶ τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς, νὰ τῇ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς λέξεις, καὶ τὰς ἐλαχίστας, τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὅλα ἤθελε νὰ τὰ μανθάνῃ καὶ τὰ πλέον

ἀσήμεντὰ τῆς ζωῆς τῶν Ἀνακτόρων. Καὶ ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ὁ Ἐκτωρ εἶχε λάβῃ κανὲν εἰγίμα εὐνοίας, ἂν ὁ Αὐτοκράτωρ τῷ εἶχεν εἰπῇ καμμίαν εὐμενὴ λέξιν ἢ τῷ εἶχε τραβήξῃ τὸ αὐτί, — μία ἀπὸ τὰς συνηθεστέρας θωπείας τοῦ Ναπολέοντος, — ἡ Λουκία ἐξεδήλου τὴν ζωηροτέραν χαρὰν ἂν δὲ ἀπεναντίας ἐμάνθανεν ὅτι ὁ φίλος της εἶχεν ἐπιπληχθῇ, κατελαμβάνετο ὑπὸ λύπης μεγάλης.

Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς τῷ εἶχε συμβῇ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνων. Ἦτο τῆς ὑπηρεσίας καὶ κατὰ τὴν εὐνοτυπίαν εἶχεν ὑπηρετήσῃ μετὰ δύο ἄλλων συναδέλφων του, τοὺς Αὐτοκράτορας εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ Ναπολέων καὶ ἡ Μαρία-Λουίζα εἶχον γευματίσῃ μόνον, ὅπως ἄλλως τε ἕκαμνον σχεδὸν καθ' ἑκάστην. Μόνον τὴν Κυριακὴν ἐγευματίζαν οἰκογενειακῶς, ὅτε μετέβαινον εἰς τὸ Κεραμεικὸν ὅλοι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ναπολέοντος μὲ τὰ παιδιά των.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωνε τὸ γεῦμα, — τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν διήρκει πολὺ, — ὁ Αὐτοκράτωρ μετέβαινε εἰς τὴν παρεκλειμένην αἰθούσαν διὰ νὰ πάρῃ τὸν καφέ του, τὸν ὁποῖον τῷ προσέφεραν ἐπὶ δισκου χρυσοῦ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ μικρὸς Βελλάν, εἰς τῶν συναδέλφων τοῦ Ἐκτορος, εἶχε προσδιορισθῇ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ Αὐτοκράτωρ ἠγείρετο ἐκ τῆς τραπέζης, τὸ παι-

«Σεῖς οἱ νέοι εἰσθε ἡ ἐλπίς τοῦ ἔθνους!» (Σελ. 93, στήλ. α').

δίων κατελήφθη από αϊφνιδίαν άδαθεσίαν και ό άξιωματικός της ύπηρεσίας τον έστειλε να κοιμηθώ. Ο Έκτωρ, εις την αΐθουσαν των Άκολούθων συνεζήτη μ' ένα άλλον συνάδελφόν του περί ενός νέου χειρισμού, τον όποιον τούς είχε διδάξη την ήμέραν εκείνην ό διδάσκαλος της ξιφασκίας, και τά — «Δέν είν' έτσι, σου λέγω!» — «Έτσι είνε, σου λέγω!» — έδιναν και έπερναν, όταν αί λέξεις:

— Κύριε Άλθα!

λεχθεΐσαι εις τόνον άνυπομονήςιας υπό του άξιωματικού της ύπηρεσίας, παρά την θύραν της αιθούσης, έπληξαν αϊφνιδίως τό ούς του Άκολούθου, ό όποιος ανεπήδησε διαμιάς.

— Μα κύριε Άλθα! επανέλαθεν ό άξιωματικός. Πού έχετε λοιπόν τόν νούν σας; Τρείς φορές σάς εκράξα έως τώρα!..

Και χαμηλώσας όλίγον την φωνήν, προσέθεσε.

— Έλάτε γρήγορα να δώσετε τόν καφέν εις τόν Αυτοκράτορα...

— Ά, συγγνώμη! έπέλλισε τό παιδίον' ενόμιζα ότι θα τον δώση ό Βελάχ...

— Δέν έχει έδω ενόμιζα! όταν έχετε ύπηρεσίαν, δέν σάς επιτρέπεται ναφαιρήςθε! Δύριον θα μέινετε υπό κράτησιν όλην την ήμέραν. Αυτό θα σας κάμη να προσέχετε άλλοτε.

Και άκριβώς δι' αύριον ό Έκτωρ είχεν ύποσχεθώ εις την Λουκιάν να υπάγην, διά να έξέλθουν μαζί εις περίπατον, με την θείαν Σιδωνίαν... Φαντάζεται τις την άπελπισίαν του δυστυχούς παιδίου, ήναγκασμένου ούτω ναπαραιτηθώ της διασκεδάσεως εκείνης!

[Έπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατά τό γαλλικόν της Επδόχιας Δυποψή.

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ήτ' όρφανό που ζητιανεύει
Τό ψωμί μ'ήν άρννηθήτε,
Είνε κρίμα να παιδεύη
Τό μικρό του τό κυρμί
Όλοι πρέπει να πονήτε
Τ' άγγελοῦδι που θρηνεΐ.

Άχ! κυττά 'ς την κάθε θύρα
Ένθ' πάτε 'ς τό σχολείο,
Και τ' άνοίγει μαύρη μοίρα,
Με χαμόγελο πικρό,
Ένα όλόμαυρο βιβλίο
Πού κλει πόνο τρομερό!

Άν τ' άδωρά της ή τύχη
Σ' όποιον θέλει τ' άχαρίζη,
Κι' άν ό δούστης 'ς τό νύχι
Τό φρικτό της σπαρταρά.—
Μόνη δίκαια τ' άσκορπίζει
Η φιλεύσπλαχνη καρδιά!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Πρόσεχε να μη γίνεται ποτέ ή γλώσσά σου Τσούχτρα. Πονεί πολύ, προπάντων εκείνους πού σε άγαπούν.

Η όκνηρία μάς ρίπτει εις λαβύρινθον, όπου μάς περιμένει ό φοβερώτερος Μινώταυρος, — ή πεΐνα. Η έργασία είνε τότε ό Θησεύς.

Ό γλυκός και μαλακός χαρακτήρ είνε προπάντων ή Άγκυρα της Φιλίας.

Η άδύνατη Άγράμπελη στηρίζεται επάνω εις τόν ισχυρόν Πλάτανον και εις ανταμοιβήν του χαρίζει από την χάριν της και από την ευδΐαν της.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

«Κάμνετε πολλόν λόγον περί των άγαθοεργιών μου. Έπεθύμουν να ήμπορούσα να σας φανώ πολύ χρήσιμος» θα έθεωρούμην δέ έξωφλημένος διά τας προς ύμ'ας εκδουλεύσεις μου, εάν μου έδΐδατε μόνον την ύπόσχεσιν ότι και σεις θα είσθε πρόθυμοι να βοηθήσετε οιονδήποτε θα έλάμβανεν ανάγκην της βοηθείας σας. Ούτως όφείλομεν νάλληλοδοηθώμεθα εις αυτόν τόν κόσμον. Κάτοικοι της γής, δέν ανήκομεν όλοι εις μίαν και την αὐτήν οικογένειαν;

«Τό κατ' έμέ, όσάκις έχω την ευτυχίαν να κάμνω τι καλόν προς τόν πλησίον μου, δέν νομίζω ότι του κάμνω χάριν, άλλ' άπεναντίας ότι έξοφλ'έν χρέος. Κατά τ'α ταξειδιά μου, και άκόμη μετά την εις Άμερικην έπιστροφήν μου, πολλάκις έλαβα δείγματα στοργής παρ' ανθρώπων, προς τούς όποιους ούδέποτε ήσως και ούδ' έπ' έλάχιστον θα δυνηθώ ναπαποδώσω τας ευεργεσίας των. Πολλάκις έπίσης ευηργετήθην υπό του ευσπλάγχχνου Θεού, ό όποιος είνε βεβαίως άπείρως άνωτερος των ευεργεσιών μας και της ευγνωμοσύνης μας. Ως προς τ'α ευεργετήματα, ών έτυχον παρ' ανθρώπων, δέν δύναμαι άλλως να τάνταποδώσω, παρ' συμπαιών έπίσης και ευεργετών τούς περί έμέ δυστυχείς' άλλ' ούδ' δύναμαι ναποδείξω κατ' άλλον τρόπον την ευγνωμοσύνην μου προς τόν Θεόν, δι' όσας ευεργεσίας ήξήωσε να μοι χορηγήσῃ, παρ' βοηθών προθύμων τ'α άλλα του τέχνα, τ'α όποια είνε άδελφία μου. Τό να περιορίζώμεθα εις λόγους, εις ευχάς, εις προσευχάς και εις φιλοφρονήσεις, δέν νομίζω ότι μάς απαλλάσσει από τας πραγματικάς υποχρεώσεις, τας όποιās έχομεν προς άλλήλους, ούτε

πολύ περισσότερον από τ'α προς τόν Δημιουργόν μας καθήκοντα.

«Άνθρωπος φιλοκερδής, ό όποιος άντί ποτηρίου ύδατος τό όποιον προσέφερε ποτε εις άλλον διψώντα, θα ήξίου ως πληρωμήν πολλά στρέμματα γής, θα μοι έφαινετο πολύ περισσότερον αδιάκριτος και άφρων άπαιτητής, από ένα άλλον, ό όποιος νομίζει ότι θα κερδίση την ουρανίαν Βασιλείαν, άντί του όλίγου καλού, τό όποιον έχομεν εις αυτόν τόν κόσμον. Τας στιγμάς της ευτυχίας, τας παροδικάς τέρψεις, τας όποιās άπολαμβάνομεν έδω, τας όφείλομεν μάλλον εις την άπειρον αγαθότητα του Θεού, παρ' εις την ιδίαν μας άξίαν».

(Έκ της Άλληλογραφίας του BENJAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Κουριοκεφαλάρχης περί του Δουρείου Ίππου: — Φαντάζομαι τί γενναίον πού θα ήτο αυτό τό άλογον. Φαντασθήτε, να του στίσουν την κοιλιά, να έμβουν ήρωες μέσα, και αυτό άκόμη... να ζή!

Έστάλη υπό του Άρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

Έπιμελής Μαθητής: — Διά να δείξωμεν εν πρόσωπον ή εν πράγμα, μεταχειρίζομεθα τας δεικτικάς άντωνματίας.

Άμελής Μαθητής: — Έγώ μεταχειρίζομαι... τό δάκτυλό μου!

Έστάλη υπό του Άλκασμου Κόσμου (δηκτικού)

Ό Διδάσκαλος έρωτά τό Μαρτεϊόν της Δωδώνης, τό όποιον έξετέλεσε μίαν διαίρεσιν επί του μαυροπίνικου:

— Έάν σου είπη κανείς, ότι ή πράξις σου δέν είνε όρθή, τί θα κάμης;

— Θα του είπω: Έχετε δίκαιον, κύριε' σ'ας ζητώ συγγνώμη!

Έστάλη υπό της Μικρής Μαγίσσης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΑΒΕΤΕ τό διπλούν φυλλάδιον, αγαπητοί μου φίλοι, και άπολαύσατέ το. Πώς σ'ας φαίνεται; Περιμένω τας κρίσεις σας. — Πρώτη συγχάρω τό φίλτατον Άρχιζάνιον διά τό βραβεϊόν και τό παρακαλώ να μου στείλῃ τό ταχύτερον την φωτογραφίαν του. Ό Μινώταυρος, του όποιου έπρεπε να δημοσιευθώ εις αυτό τό φύλλον ή εικών, δέν μου έστειλε την φωτογραφίαν του, διότι, δυστυχώς, εις την πατρίδα του δέν υπάρχει φωτογραφείον. Τί να γίνῃ!

Η έπιτυχία των «Μικρών Μυστικῶν» υπερέβη τας προσδοκίας μου. Φαντασθήτε ότι εις τό διάστημα τόν όλίγον καιρό ήγειναν, μόνον διά του Γραφείου μου, περισσότερα από 300 ανταλλάγαι! Τό μόνον μου παράπονον είνε ότι μερικά από τούς φίλους μου δέν συμμορφώνονται κατ'α γράμμα με τόν Κανονισμόν. Έκτος της έλλείψεως του γραμματισμού, περί της όποιας σ'ας είπα, συμβαίνει και έν άλλο: Πολλοί γράφουν εις τό έμπροσθεν μέρος του φακέλλου, του περιέχοντος τό τεράδιόν των, τό ψευδώνυμον εκείνου, προς τόν όποιον στέλλεται. Ούτως ό φακέλλος των γίνεται άχρηστος και είμαι υποχρεωμένη να τον άλλάζω, συλλογισθῇτε δέ ότι άν αυτό τό έκαμαν όλοι, δέν είχα έξοδεύσει έως τώρα 600 φακέλλους. Έ, δέν είνε μικρά ζημία! Δι' αυτό είπα ότι τό ψευδώνυμον πρέπει να γρά-

φεται εις τό έπισθεν μέρος του φακέλλου και, άν θέλετε μάλιστα, εις τό έπισθεν μέρος του καλλήματος, ώστε όταν κλείεται ό φακέλλος να μη φαίνεται τίποτε.

Σε συλλυπομαι από καρδίας, Μερσεδθ, διά τόν θάνατον του άδελφού σου. Έγκρίνω τό ψευδώνυμόν σου και έλπίζω να μου γράψῃς τακτικά.

Κασταλία Πηγή, εις τόν φακέλλόν σου, κατ'α λόθος βέβαια, ενέκλεισε και μίαν έπιστολήν μιάς φίλης σου Νίνας. Άν σου χρειάζεται, στείλε να την πάρῃς. Έγινε εντελώς καλά;

Άδρον Βύρωνα δύναμαι να λέγω τόν άδελφόν σου, αγαπητέ μου Πύρρε' θέλω να μου γράψῃ και ό ίδιος πώς όνομάζεται;

Σοφ'ε Πιτακέ, άφ'ού σου άρέσουν τόνον τ'α συγκινητικά διηγήματα, σου συνιστώ τ'α Λουλούδια της Γρήξης πού θα δημοσιευθώ προσεχώς.

Άστρον της Αύγης, αυτό τό ψευδώνυμον σου έξελέξα. Φαίνεται ότι θα είσαι από τας καλλιτέρας μου φίλας, άν κρίνω από την θερμήν σου έπιστολήν και από τας ώραιās πνευματικάς ασκήσεις πού μου έστειλες. Διά τό έσπαθώμα σε παραπέμπω εις την άλληλογραφίαν των προηγουμένων φυλλαδίων. Ίδου και ό όρισμός του:

«Έσπαθώμα λέγεται ή έν μέρος των παλαιών και ένδοσιωδών συνδρομητών ενεργεία, προς έγγραφον νέων».

Χρυσή Άκτίς, έννοω κάλλιστα τόν ένδοσιωσισμόν σου διά την έγγραφήν του Βασιλόπαιδος Χριστοφόρου. Τόν συμπεριζόνται όλοι οι φίλοι μου, οι όποιοι μου γράφουν σήμερον θερμά συγχάρηρια. — Ποίος είνε αυτός πού σου όρέλκει Τετράδιον; Γράψε μου τον, διότι πιθανόν να σου έστειλε και να μη τό έλαβες.

Στερεά Έλλάς, ιδού τό «άποτέλεσμα της έκλογής μου». Δι' άδελφαι του Άνανία σ' ευχαριστούν διά τ'α γραμματισμόν, καθώς και τό Ημερο Γατάκι.

Κόρη της Έλλάδος, αυτό τό ψευδώνυμον τό έχομαι ευχαρίστητος.

Έσπευσε πολύ, Μέλλουσα Καλλιτέχνις, ναπέμπωσῃς... Έκείνοι προς τούς όποιους έπρότεινες, έτυχε να μη ανταλλάσσουν. Δι'ατί τόν προτείνης και προς άλλους; Να π: χ: ή Όραία Δορκάς, ή όποια θέλει να κάμη όλόκληρον Δεύκωμα, θα προτείνη προς εκατόν, διά να δεχθούσι οι είκοσιπέντε. Διότι σημείωσε, δέν είνε όλοι εις θέσιν να δέχωνται τας προτάσεις. Άλλοι δέν ευκαιρούν, άλλοι δέν προσέχουν, άλλοι βαρύνονται, άλλοι δέν άντέχουν εις τό έξοδον κτλ. Διά κάθε καλόν, βλέπεις, χρειάζεται επιμονή και ύπομονή.

Έχεις δίκαιον, Οιδίπου Τύραννε' τό γραμματισμόν είνε άπαραίτητον και θα φροντίσω να τοποθετηθώ. Άλλ' έως ότου γίνῃ, ό άνθρωπος σου άς λαμβάνῃ τόν κόπον ναναθάινῃ την σκάναν.

Σου πέρασε τό ματάκι, Ποιμενική Φλογέρα; Ό κατάλογός σου δέν είνε καθ' όλα άκριβής. Άν τον συγχρίνῃ κανείς με τό Δεξικόν των Ψευδώνυμων πού έχω έγώ, θα γεμίση σβυσίματα και διορθώσεις.

Συριανή Σφίγξ, εάν θέλῃς να μου στείλῃς την διαφοράν, δηλ. 50 λεπτά, ευχαρίστως σου στέλλω τόν 8ον τόμον, άντί των δύο, τούς όποιους δικαιούσαι να λάβῃς.

Καρχαρία του Αϊγαίου, στείλε λοιπόν τό Τετράδιόν σου προς τόν Καρχαρίαν του Φαλήρου.

«Δέν άμειβάλλω» μου γράφει ή Άλκωνίς Ημέρα, — ότι ή πράξις του Δευκοθ Ρόδου συνεκίνησεν άπαντας τούς συνδρομητάς σου. «Ό βεβαίως, αγαπητή μου.

Έργατική Μελίσσα, ιδού τό νέον σου ψευδώνυμον άλλ'α σε παρακαλώ να μη τό μάθῃ κανείς.

«Από τριών ήμερών» — μου γράφει ό φίλτατος Έραστής της Φύσεως, — δέν βλέπω τόν Άττικόν Ουρανόν, άλλ'α τό Δροσερόν Πήλιον, και δέν άναπνέω την Άδραν τού Φαλήρου, άλλ'α την Άδραν του Παργαίου... Αίτια της άναχωρήσεώς μου έξ Άθηνών είνε ό Καλαμικός

Κόσμος. Χάρis εις αυτόν διήλθον πάλιν την Έλληνικήν Θάλασσαν, είδον την πατρίδα της Χαλκιδίδος και την Έλληνικήν Σημάλαν κυματίζουσας επί του τορπλικού στόλου εις τινά Κολπίσκον του Αϊγαίου. Ευτυχώς ή ήμέρα του Ταξειδίου μου ήτο Άλκωνίς Ημέρα και μόνον Ήσυχο Αεράκι έφύσα' άλλως θα υπερέμεν από Φουρτούναν. Πώς σ'ας φαίνεται αυτή ή γλώσσα;

Μελαγχροινή Έλληνίς, τό στοργικόν εκείνο πράγμα είνε φούσκα άγιοθασιλειάτικη, από εκείνας πού έχομεν μέσα ύδρογόνον και πηγαίνουν ψηλά: πώς, δέν έχετε εις την πατρίδα σας; β' Σε παραπέμπω εις την προκήρυξιν του Διαγωνισμού (φυλλ. 1) γ'. Βεβαίως.

Άντι να τρελλαθῇς με τ'α Μ. Μυστικά, αγαπητέ μου Πετράκη Σέρμπε, προτιμώτερον είνε ναταλλάξῃς. Ψευδώνυμον δέν είνε δυνατόν να σου προσδώσω έγώ. Τό πολύ-πολύ να μου στείλῃς μερικά της άρεσκείας σου, διά να εκλέξω.

Έστειλα, Άκρόπολις, την προς την Έλληνικήν Σημάλαν έπιστολήν σου, άν και κατ'α βάθος δέν μου έφάνῃ ότι έχεις πλήρως δίκαιον. Είμπορεί κανείς να έχῃ θερμότητα φιλοπατρίας, και όμως να έπιθυμῇ να κατοικήῃ — διά πολλούς και ανεξαρτήτους λόγους, — εις Παρίσιους. Όπως δὴποτε ή Έλληνική Σημάλα δέν θα ζημωθῇ, άν μάθῃ ότι υπάρχουν και άλλαι γνῶμαι.

Φοίβη, αυτό τό ψευδώνυμον σου έξελέξα και χαίρω πάρα πολύ διά την νέαν αυτήν γνωριμίαν, ή όποια έν τούτοις είνε τόσον παλαιά. Δι'ατί να μη μου γράψῃς τόσον καιρόν; Γράψε μου τουλάχιστον συχνά, διά ναναπληρώσῃς τό άπώλεσθέν.

Η Άγρία Άμερικανίς μου γράφει, ότι θα ήτο ή καλλιτέρα μαθήτρια, άν μετεχειρίζοντο εις τ'α Σχολεία τούς τόμους μου ως αναγνωστικά βιβλία. Τί τρυφερά και τί τιμητικά σκέψεις!

Συμβαίνει καμμίαν φοράν, φίλτατε Τσώρ, ναναδημοσιεύωνται παλαιά παιδικά πνεύματα. Άλλ' εις αυτό δέν παταίε ό Άνανίας, ό έπεφορτισμένος την έκλογήν και την έξελεγειν των στελλομένων, άλλ' εκείνοι οι όποιοι τ'α στέλλουν. Ό Άνανίας πού να ένθυμῇται τί δημοσιευθῇ πρό δεκά ή δεκαπέντε ετών;

Ό «Άκλόμωτος του Μ. Ναπολέοντος» φίλτατε Λέον της Νεμέας, θα διαρκέσῃ όλόκληρον τό έτος 1897. Η Άσπρούλα θα τελειώσῃ την α' εξαμηνίαν εις δέ την β' εξαμηνίαν θα δημοσιεύω και τρίτον μυθιστόρημα πολύ περίεργον και περιπετειώδες, πολύ διασκεδαστικόν και πολύ διδακτικόν.

Μου άρέσει πολύ τό ένδοσιωδές έσπαθώμα της Όραίας Δορκάδος. Άφ'ού μου έκαμε δύο νέους συνδρομητάς, έμάτιασεν από τώρα και μίαν μικράν εξαδέλφην της αείς την βάπτισιν της όποιās παρυσυθή προχθές — φαντασθήτε! — και την όποιαν μόλις μεγαλώσῃ διήγον, θα μου την κάμη συνδρομητρίαν. Φαντασθήτε!

Εδωρατος Ζώνη, τί ωραίον ψευδώνυμον!

Άλλά και τ'α άλλα πού μου έπρότεινες, νέα μου φίλη, μήπως είνε κατώτερα; Μου φαίνεται ευφυστάτη και είμαι ευτυχής διά την γνωριμίαν σου. — Διά τό έσπαθώμα σε παραπέμπω άνωτέρω, εις την άπάντησιν μου προς τό Άστρον της Αύγης.

Φιλτάτη Άνδαλονσία, αυτό τό ψευδώνυμον σου εκλέγω από την δευτέραν έπιστολήν. Άλλά νομίζω ότι σου έξελέξα και από την πρώτην κάποιον, τό όποιον θα σου διέφυγε. Χαίρω πάρα πολύ πού ήγινε καλόν.

Πόσον καιρόν είχε να μου γράψῃ ή Ζαππίς; άλλ' άφ'ού ήτο διά τας χειμερινάς έστρώσεις δέν πειράζει και όχι μόνον την συγχάρω, άλλ'α και την συγχάρω διά τ'α τόσα άριστα και τ'α δύο λίαν καλώς.

Εδΐειραποττία, τό ποίημα του εξαδέλφου σου άραϊόν' άλλ'α δέν δύναμαι να τό δημοσιεύσω. Τό γραμματισμόν έρρίψῃ εις τό Ταμείον των Άθηνων.

Τό είδα κ' έγώ τό λάθος, Ποιμενική Φλογέρα, άλλ' άφ'ού έστειλα τό Τετράδιον. Πρός αποφυγήν τοιούτων πρέπει να κρατῇς κατάλογον εκείνων προς τούς όποιους προτείνω, εκείνων οι όποιοι σου προτείνουν, εκείνων προς τούς όποιους έστειλες και περιμένεις και εκείνων παρ' των όποιων έλαβες και θα στείλῃς. Προσεχώς ήσως θα σ'ας δώσω έν ύπόδειγμα τοιούτου καταλόγου, ό όποιος μου φαίνεται άναγκασιότατος.

«Έξ όσων τετραδίων έλαβα (μου γράφει μία λαμπρά φίλη μου, της όποιās δέν λέγω τό ψευδώνυμον, διά να μη προσβληθῇ κανείς) μόνον της Ναυτοπούλας ήτο καθαρόν και άτσάκιστον' όλα τ'α άλλα ήσαν ή τοακισμένα, ή μουντζουρωμένα ή κακογραμμένα, έν ό της Ναυτοπούλας δέν είχε τίποτε άπ' αυτά και μου ήρρεσ πάρα πολύ». Άς τάχουσιν μερικά και μερικά.

Μέγα Άλέξανδρε, δέν είνε ανάγκη ναλλάξῃς αυτό τό ψευδώνυμον. Δι' Πνευματικάς Άσκήσεις δημοσιεύονται όταν είνε καλά, άνευ πληρωμής. Άπεναντίας μου κάμνει χάριν όποιος μου στέλλει Πνευματικάς Άσκήσεις με πνεύμα — πράγμα άρκετά δύσκολον.

Όραϊόν Τριανταφυλλία, αυτό τό ψευδώνυμον σου έξελέξα, διότι όλα τ'α άλλα ανήκον ήδη εις παλαιούς μου φίλους. Φαίνεται ότι δέν αναγινώσκεις με προσοχήν την Άλληλογραφίαν μου.

Πολύ με συνεκίνησεν ή έπιστολή σου, αγαπητέ μου Χρυσάτε και άδελφοί. Ένώνω μαζί σας τας παρακλήσεις μου εις τόν Θεόν διά την ύγειαν της πολυτίμου μητρός σας. — Σ'ας έστειλα έν νέον τό φύλλον, τό όποιον κατέστρεψεν ό μικρός Κυρταίειρος, έκκαθών αυτό ως περσιχόν πλοΐον».

Πιλόλαρχε Κορκωράν, δεκτόν τό ψευδώνυμόν σου αυτό και χαίρω πολύ πολύ διά την γνωριμίαν.

Χρυσό Φιλάκι, εγκρίνω τό ψευδώνυμόν σου. Η θερμάτατη έπιστολή σου με ηνχαρίστησε πολύ και έπιθυμώ να μου γράψῃς όσον είμπορῇς συχνότερα. — Τ'α αυτά και προς τόν Ρωδύρον τόν Κατακτητήν.

Σου στέλλω, Άνέμωρη μου, τό φυλλάδιον, τό όποιον βέβαια έχάθῃ. Είπα εις τόν κ. Φαίδωνα να συγχάρῃ έν μέρος σου τ'α δυό παιδιά, τ'α όποια έγραψαν τόσον ωραίαν έχθεσιν εις την Γερμανίδα παιδαγωγόν των. Έγέλασα πολύ με τό άνεκδοτόν σου. Κ' έδω τ'α ίδια συμβαίνοντα. Φαντάσου ότι μίαν ήμέραν έν παρόρημα έλεγεν άπλώς: «Σήμερον δέν έχομεν καμμίαν είδήσιν!»

Γυμνος σωστός ή έπιστολή του φίλου μου Κολλοσσώ της Ρόδου. Τί δέν λέγει μέσα! Και εις τί να πρωτοπαταήσω! «Πόσον έχάθῃ — μου γράφει, — διά την ευγενή πράξιν του Δευκοθ Ρόδου και πόσον υπερηφανεύομαι διά την έπιτυχίαν του έσπαθώματός μου, διότι έγώ εγκρίνω τόν Καρέτσον, συνετέλεσα να δοξασθῇς διά τοιούτου άποτελέσματος!» Άρ'ε τό ποιημάτακι του προς τόν Χριστοφόρον; Κρίμα να μην έχω τόπον.

«Οχι, φίλτατε Τρεχαγρενάπουλε, δέν λαμβάνεται υπ' όψει ή χρονολογία της άπαντήσεως εις τόν Διαγωνισμόν, άλλ' ή ήμέρα πού θα φθάσῃ εις τό Γραφείόν μου. Άλλως τί θα ήμποδίζε τόν καθένα να θέτῃ όποιαν χρονολογίαν ήθελε;

Πραγματικώς ενόμιζα ότι μ' έξέλασες καθόλου κληρίαν, Συνταφώδη Ουρανέ. Άλλ' ή τόσον θερμή έπιστολή σου μ' έπεισεν ευτυχώς περί του εναντίου.

Είνε πολύ άπρεπές, Δόν Κεχότη, να φωνάζῃ κανείς εις τούς δρόμους ότι διήποσε, προπάντων τό ψευδώνυμα των άλλων. Δι' αυτό ήθελα πολύ να έξευρα τ'α όνόματα αυτών των κυρίων πού μου γράφεις. Δέν πιστεύω να είνε φίλοι μου!

Άκούσατε τί ιδεάν έχει ό Παχός Τσίρος περί της προσδοκίας των ψευδώνυμων. Άν τύχη κανείς να μάθῃ κανέν ψευδώνυμον — λέγει, — ή να του τό έμπιστευθῇ κανείς, δέν πρέπει να το

εἶπεν, διότι εἶνε ὡς νὰ κάμνη κλοπὴν. Μάλιστα, κλοπὴν!

Τὸ Ταχυδρομεῖον τῆς Κερκύρας με εἰδοποιεῖ ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ δι' ἐμὲ μία ἐπιστολὴ με ἀνεπαρκῆ γραμματόσημον. Ἐπίσης εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον Σύρου ὑπάρχει μία ἐπιστολὴ δι' ἐμὲ ἀνεπαιρητοῦ γραμματόσημον. Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν δέχομαι ἀπλήρωτα γράμματα, παρακαλοῦνται οἱ ρίψαντες τὰς ἀνω ἐπιστολάς νὰ τὰς ζητήσουν, καὶ νὰ κολλήσουν τὸ ἐλλείπον γραμματόσημον διὰ νὰ τὰς λάβω. Ἄλλως θὰ μείνουν ἐκεῖ αἰωνίως.

Ἑλληνικὸν Καλλιτέχνης, πότε θὰ μου στείλῃς ἐν μικρὸν δείγμα τῆς προόδου σου εἰς τὴν ζωγραφικὴν; Ἀρκεῖ νὰ μου ζωγραφίσῃς κάτι τι ἐπάνω εἰς τὸ γράμμα σου καὶ θὰ ἐνοήσω.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ (ἀτελείωτον).

Ἐξεσπάθωσαν ἀκόμη: ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νείλου καὶ μου ἔκαμεν 1 συνδρομητὴν· ὁ Καραβόγατος νέον ξεσπάθ. 1, ἡ Μικρὰ Μάγισσα 1, τὸ Κῶμα τῆς Σαλαμῖνος 1, ἡ Λευκὴ Ἀρκτος 1, ὁ Θ. Ἀρόνης νέον ξεσπάθ. 3, ὁ Ἀλέξ. Σ. Οἰκοτομίδης 1, ἡ Ὁραία Δορκὰς 1, ἡ Καρδερίνα νέον ξεσπάθ. 1, ὁ Π. Θ. Κυριακίδης νέον ξεσπάθ. 3, ὁ Ν. Σ. Καίρης νέον ξεσπάθ. 1, ὁ Ἀριστομένης Μ. Τσιγκρὸς 3, ἡ Φωτεινὴ Χ. Ἐρμεῖδον 1, ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά 2.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, περιμένω δὲ ὁλονὲν καὶ τὸ ξεσπάθωμα τῶν ἄλλων.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλ-
λάξουν: Ὁ Ἑρμῆτης μετὰ τὴν Ἀπόδοα τῆς Ἑσθίας, μετὰ τὸ Ἀρχιζιζάνιον καὶ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν. Ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά μετὰ τὸν Ὀκτώποδα Ἀχιλλέα. Ἡ Χρυσὴ Ἀκτίς μετὰ τὸν Τερπικέραυρον Δία καὶ μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου. Ὁ Οἰδίπους Τύραννος μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου, μετὰ τὴν Λευκὴν Χιόνα καὶ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν (ἐμμέτρως). Ἡ Ἐδνητὴς Ὀνητὴ μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου. Ὁ Ἀνδρεῖος Ἀργοναυ-
της μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου, Φωτεινὸν Ὀδρανὸν καὶ Διογένην Λαέρτιον. Ἡ Παπα-
ροῦνα τῆς Πεντέλης μετὰ τὴν Ὁραίαν Πρί-
κηπον. Ἡ Ἀλεξάνδρα Χρηστομάνου μετὰ τὴν Ταχυδρομὴν Περιστεράν. Ἡ Ἀλκυονίς Ἡ-
μέρα μετὰ τὴν Κνανόλεχον Σημαίαν, Ἐδνητὴς Ὀνητὴ, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Ἀπτε-
ρον Νίκη καὶ Ὑδρὸν τῆς Καλλιτεχνίας. Ἡ Μικρὰ Φωσφοροπώλις μετὰ τὸν Χαλασμόν Κό-
σμου καὶ μετὰ τὴν Χρυσὴν Βροχίαν. Ὁ Ἑρα-
στής τῆς Φύσεως μετὰ τὴν Μικρὰν Φιλόσοφον, Ἰουλιανὸν Λογιστάτην, Γελόουσαν Φύσιν, Ἀγ-
κυραν τῆς Ἐδνητῆς, Κόρην τοῦ Πηλίου καὶ Ἐδνητὴς Ὀνητῆς. Ἡ Ἐπιδόκαμος Νύμφη μετὰ τὸν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ καὶ μετὰ τὸν Ὑ-
μνον τῆς Ἑλευθερίας. Ἡ Γαλιναία Θά-
λασσα μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θερμοστοκλέα, Ναυτοπούλαν καὶ Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ. Ἡ Ἀγρία Ἀμερικανὶς μετὰ τὴν Ὁραίαν Κέρ-
κυραν. Ὁ Λέων τῆς Νεμέας μετὰ τὴν Ἑλλη-
νικὴν Καρδίαν, τὸ Ἀργεῖο Πράσσο, τὸν Μάθρον Πρίγκηπα, Παγομέρον Ὁκεανὸν καὶ Κνανόλεχον Σημαίαν. Ἡ Ὁραία Δορ-
κάς μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστέρα, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Κροκόδειλον τοῦ Νείλου, Μὴ με
Λημόναι, Μάθρον Πρίγκηπα, Ἀγκυραν τῆς Ἐδνητῆς, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων καὶ Οἰδίποδα Τύραννον. Ἡ Ζαππὶς μετὰ τὸν φοβερὸν Τικ-
Τακ (τοῦ ὁποῦ τοῦ μαγικὰ γράμματα τὴν ἀ-
πελπίζου), Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Ἀνθι-
σμένην Ἀνταρίαν. Ἡ Καρδερίνα μετὰ τὸν Χα-
λασμόν Κόσμου, Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, Ἀγκυραν τῆς Ἐδνητῆς καὶ Ἀγκυραν τῆς
Φιλίας. Ὁ Ἡρώς Γαριβάλδης μετὰ τὸ Ἀρχι-
ζιζάνιον, Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον, Μπουρ-
λότο, Τικ-Τακ καὶ Μικρὰν Φωσφοροπώλιδα.

— ὁ Χρυσάετος μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου καὶ
τὴν Ἀττικὴν Νύκτα. Ἡ Μικρὰ Μάγισσα
μετὰ τὴν Λευκὴν Βιολέτταν, Ἀγρίαν Ἀμερι-
κανίδα, Ἑλλήνην Ζλατάνου, Χρυσὴν Ἀμ-
μονιδίαν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, (ἥς ζητεῖ
καὶ τὰρχικὰ) Νεράϊδαν τοῦ Γαλιόλ, Χρυσὴν
Πεταλούδαν, Κεραλληνιακὴν Ἀῦραν καὶ Βα-
σίλισσαν τῶν Ἀέμων. Ὁ Πλοίαρχος Κορ-
κορὰν μετὰ τὸν Λέοντα τῆς Νεμέας, τὴν Ὁ-
ραίαν Δορκάδα καὶ τὴν Λευκὴν Ἀρκτον. Ὁ
Κολοσσὸς τῆς Ρόδου μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν
καὶ τὸ Λευκὸν Ρόδον. Ὁ Μοροσάνδαλος Ἰά-
σων μετὰ τὸν Παχὺν Τσίρον, τὸ Μεσολογιτάκι
καὶ τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα. Τέλος ὁ Θουκυ-
δίδης ὁ Ἱστορικός, ὅπως καὶ ὁ Ὑμνος τῆς
Ἑλευθερίας, δέχεται εὐχαρίστως νὰ νταλλάξῃ
μετὰ οἰονδήποτε ὅστις θὰ τοῦ ἔκαμεν τὴν τιμὴν
νὰ τῷ στείλῃ Τετράδιον.

Ὁ κανονισμὸς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ἐδη-
μοσιεύθη εἰς τὸ βον φυλλάδιον.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἐλλείψει
χώρου, ἀναβάλλονται διὰ τὸ προσεχές. Ἐπανα-
λαμβάνω δὲ ὅτι μόνον ἐν ἄσπασμῳ ἢ μίαν
πληροφορίαν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πευθύνῃ ἕκα-
στος κάθε φορὰν.

Ἀπὸ ἐνα γλυκοῦ φιλάει στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἑρμῆτην (αἱ
τοιαῦται λύσεις θεωροῦνται ὀρθαί). Ἀντιγόνην
(ποῦ ἀγαπᾷ τὴν Διάπλαιν, ἴσα μετὰ τὴν Πα-
τρίδα!) Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, (ἃ, σὺ ἤσουν

ἔ;) Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν, (τὴν μικρὰν
ἀγρημένην, τὴν ὁποίαν συγχωρῶ), Ἡρόδικον
τὸν Σηλοβριανὸν (δὲν ἐνθυμούμαι, φίλτατε!)
Πανδαμένιον, Χιονοσκεπὲς Παναχαϊκὸν
(λίαν προσεχῶς) Νικόλαον Μαρουλιανόν, Ἀν-
δρεῖον Ἀργοναυτὴν (ἔστειλα). Παπαροῦναν
τῆς Πεντέλης, Αἰχμαλώτον Χελιδόνα, Φλό-
αρον Ψιττακόν, Μυρσίνην, Ρομύλον (ἃ
καλὰ νὰ ἦμουν κ' ἐγὼ, ἔ;) Καλὴν Ἀγκραν
(βεβαίως!) Ἀῦραν τοῦ Ἐδνητῆ, Ἑλληνικὴν
Καρδίαν, Ἐπιδόκαμον Νύμφην (προσεχῶς),
Γαλιναίαν Θάλασσαν (ἃ, τὸ πιστεύω ὅτι δὲν
εἶνε κόλαξ!) Ἑρατύνην Χάλακην (ναί). Πει-
ρασμέρον Ἀγκρον, Ἀδάμ Κ. Θεοφύλακτον
(ἃς ἐλπίσωμεν...), Μέλλοντα Ναύαρχον (ἔ-
στειλα). Καρδερίναν, (κ' ἐμένα μάρεσσαν πολὺ
αἱ ἀνεμώναι). Κροκόδειλον τοῦ Νείλου (ἔ-
στειλα). Κουκλίτσαν, Ἐκτορα τὸν Τρῶδα (ἔ-
λαβα). Λεσβιακὸν Ἀρθος, Διόδοτον, Ἡρώα
Γαριβάλδην, Δαιμονάκι (εἶδες λοιπόν;) Ἀῦραν
τοῦ Ἀρίστο, Μικρὰν Μάγισσαν (ἔχει χιλία
φιλιὰ καὶ ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία) Λευκὴν
Ἀρκτον, Σ. Μ. Τσοῦβαλιν (πολὺ καλὰ ἔ-
στειλα). Ἑρνητεμένο Πουλί, Μοροσάνδαλον
Ἰάσωνα, Τοξότιδα Ἀρτέμιδα (λοιπόν, οἱ βα-
θμοί;) Ἀρμα τοῦ Ἡλίου, Μόζαρτ, Βασι-
λισσαν τῶν Ἀέμων, Πολύκρην τοῦ Πη-
λίου (νὰ τα χιλιάσῃ!) Ἀττικὴν Ἡμέραν (σὲ
περιμένω). Ἡχὼ (ἡ διεύθυνσις ἡλλάχθη) Σα-
τανᾶν, Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον, Μιρώ-
ταυρον κ.λ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Μαρ-
τίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου

155. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον μου ἐπὶ ῥήμα τὸ δεύτερον βιάζει
καὶ ἂν ἐνώσῃ τις αὐτὰ χῶραν κατασκευάζει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θερμοστοκλέως

156. Στοιχειώδης γράφος.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

ἂν με ἀποκεφαλίσῃς

κάποιον βασιλεῖα ἀρχαίου

τόνομα θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τσοῦχτρας

157. Μωσαϊκόν.

Ἡ Σπάρτη, ὁ Περίανδρος, ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης,
ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἑλικὸν καθὼς κ' ὁ Ἱππομένης
σοῦ δίδουν τὰ συστατικὰ κ' ὁμοῦ μ' αὐτοὺς ἡ Πά-
[φος,

νὰ σχηματίσῃς τόνομα ποῦ εἶχεν εἰς ζωγράφος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου

158-159. Μεταμορφώσεις.

1, Τὸ μέρος δι' ὃ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ τόπος.

2, Ὁ τόπος διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ δάσος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Νέσσου.

140-145. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος διὰ μιᾶς συλ-
λαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Θῆρα, μέγας, νέος, ἄχαρι.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βοημήτου

144. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τόνομα ἀρχαίου ἥρωος.

1, Ποιήτρια. 2, Τρὴς ἐπίσημος. 3, Νῆσος
τῆς Ἑλλάδος. 4, Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. 5, Μία
τῶν Γοργώνων. 6, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 7, Ἡρώς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀνταρίαν

145. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων

ἀποτελοῦσι τόνομα Νηρηίδος.

1, Θεός. 2, Πτηνόν. 3, Ἄνεμος. 4, Νῆσος

τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Κυμάτων τοῦ Δουναβίου

146. Λογοπαγίγιον.

Ποῖα λέξις ἀρχίζει ἀπὸ ἡ;

Ἐστὴν ὑπὸ Πέτρος Σκαυδελου

147. Ἑλλητισοῦμφωνον.

ΟΟΙΟ-Ε-ΕΕΙ-Α-ΥΩΗ-ΕΕ-ΙΕ-ΟΙΙΕΙ.

Ἐστὴν ὑπὸ Ζωρζῆ Νεγρετόντι

189. Γρίφος.

1
ἰα
τις [κοπίς
νικᾶται

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μενδελόπου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 καὶ 25 Ἰανουαρίου κ.λ.

29. Ἀθῶν (ἄει-Δῶν). — 30. Νήϊον (Ν-ῖον).
— 31. Ἡ σημαία. —

33. Β Α Ν

Ι Ν Ο

Σ Δ Θ

Τ Ρ Υ

Α Ν Τ Ι Ο Χ Ε Ι Α

Μ Μ Υ

Υ Α Λ

Λ Χ Α

Π Η Σ

34. ΛΗΜΝΟΣ. (1, Βῶλος. 2, Σουηδία.
3, Τηλέμαχος. 4, Οἶνος. 5, Κλεοφών. 6,
Ὀδυσσεύς). — 35. Τὸ Αἰτωλικόν (αἰτῶ-λύκον).
— 36. Τῇ ἐπιμελείᾳ πάντα δοῦνα γίνεσθαι. —

37. Ὁ Τυχοχρόνης Ἀδης εἶνε σκοτεινός.

39. Ἰσπανία (εἰς-Παν-ία). — 40. Τὸ χαρτί,

τὰ γράμματα καὶ ὁ ἀναγνώστης.

41. Α Α

Ι ΔΙΟ Ν

Γ Ν Ν

Ε ΛΟ Ι

Ι Β

Α ΙΟΡ Α

Σ Σ

42. Α Ι Μ Ο Σ

Α Μ Ν Ο Σ

Α Τ Μ Ο Σ

Ρ Ο Δ Ο Ν

Σ Α Υ Ρ Α

43-47. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς
συλλαβῆς γος σχηματίζονται αἱ λέξεις: Σπίνος,
Ἰκνίος, Γέρανος, Φασιανός. — 48. ΕΥΡΩΠΗ

(1, ΕΥρώτας. 2, ΡΩμή. 3, ΠΗνελόπη). — 49.

Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν διανοεῖ ᾗδ' ὅτι δέ-
κατον ἑνατον τῆς ἐκδόσεώς της ἔτος. — 50. Ἡ

συνείδησις ἐλέγχει.